

özgür gelecek

15 Günlük Siyasi Gazete 1-15 KASIM 1995 SAYI:62 FİYATI: 30.000 TL (KDV DAHİL)

SOL-SEKTER-TASFİYECİ KLİK
DEVİRİMCİLERE SALDIRDI
SAYFA 7
EMPERYALİZM VE KAFKAS
PETROLLERİ
SAYFA 15
SIVASTA JANDARMA KÖY BASTI
SAYFA 8
ASIL BÖLÜCÜLER, SINIFLI TOPLUMU
YARATANLARDIR
SAYFA 9
KOMÜNİST PARTİSİ VE KİTLELER
SAYFA 12-13
MASA BAŞINDA İŞÇİLERİ SATANLAR,
SINIF ADINA HAREKET EDEMEZ
SAYFA 14
HALK DÜŞMANLARI HALKIN
ADALETİNDEN KURTULAMAYACAK
SAYFA 11
BM'YE YOLUN SONU GÖRÜNDÜ
SAYFA 23

■ Hükümetin işçiyle memuru birbirine düşürme taktiği sökmedi.

■ 17 ekim, memurun günüydü. Kamu çalışanları grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkını istiyor.

Sürgünlerin, soruşturmaların, açığa alınmaların durdurulmasını istiyor. Sendikasının keyfi olarak kapatılmasına hayır diyor. Kısacası insana yakışır bir şekilde yaşamını sürdürmek istiyor.

■ Kamu emekçisi, işte bu taleplerle hakkını almak için günlük iş bırakma eylemi yaparak alanlara aktı.

sayfa 4-5

İşçi-memur omuz omuza

TUTSAK ANALARI:

Çocuklarımızı öldürtmeyiz!

■ 25'e yakın cezaevinde, devrimci tutsakların başlattığı süresiz açlık grevi, ölüm sınırına dayandı.

■ Tutsak yakınları ise, dışarıdan sürdürdükleri protesto eylemleri ve açlık grevleriyle dayanışmanın boyutunu yükseltiyorlar. Sayfa 10

Yönetememe krizi

■ DYP ile CHP birbirlerine söylediklerini unutarak pek arzu etmemelerine rağmen, girilen hükümet krizi nedeniyle yeniden biraraya geldiler.

■ Komprador patronlar ve büyük toprak ağaları hükümet kurmakta zorluk çekiyorlar. Seçim sistemini hangi kılığa sokarlarsa soksunlar, koalisyonların devam etme olasılığı çok yüksek.

■ Güncel görev; yaşamın her alanında sınıf bilinciyle hareket ederek, siyasi iktidarı hedeflemektir. Sömürücülerin hükümet bunalımını devrim lehine çevirerek iktidar hesaplamasına dönüştürmektir.

www.partizanarsiv.net

İşi bitmiş yasalıcılık ve gelişen devrimci halk muhalefeti

Sınıf mücadelesi esas olarak şiddettir; ama egemenler, iktidarlarını tehdit edenleri kendi potasında eritmek için yasalıcılığın pis bataklığına çekerek pasifize etmeye çalışır. Feodal-burjuva devlet aygıtı bu tür manevralarla devrimcileri düzen içi muhalefet yapmaya teşvik ediyor. Şu son zamanlarda, egemenlerin düzen içi muhalefet yapma teşvikine "kitleleşme", "kitle partisi" olma adına sarılan bazı devrimci-demokrat çevreler (DY, Kurtuluş, TKEP vb.) oldu. Bu çevreler, kitleleşme adına kitlelerin egemen sınıflara yönelik kinini yasalıcılığın borusundan üfleyerek düzen içi muhalefette sınırlandırmak, yaptıklarını bilerek ya da bilmeyerek emekçileri, pasifizmin ve ekonomizmin kollarına atmaktır. Bu durum da, devrimin önüne set çekmekten farksızdır.

Diğer bir olguda, tamamen yasalci mücadele biçiminde demir atanların devrimden umutlarını kesmiş olmaları gerçeğidir. Lafızda, tumturaklı cümlelerle halen sınıf mücadelesi verdiklerini iddia etselerde pratikleri devrimden umutlarını çektiklerini gösteriyor. Herkeste bilir ki, pratik, yaşamın aynasıdır. Yasalıcılığın pis bataklığında kulaç atanların bu duruma düşmelerini nasıl açıklayabiliriz?

12 Eylül AFC'sinin açmış olduğu yaraların ve örgütsel dejenerasyonların etkisini halen bu çevreler üzerinde sürdürüyor olması, **bu bir ikinci** olarak ise, SSCB ve doğu bloku ülkelerin dağılmasıyla beraber sosyalizm tüm dünyada prestij kaybetmiştir ve bu durum, birtakım KP ve devrimci örgütlerde yansımıştır. SSCB'ni yıllardır ayakta alkışlayan "marksist"lerimiz bu ülkelerdeki sosyalizm cıvalı bürokrat devlet kapitalizmin maskesinin düşmesiyle umutsuzluk içerisinde ki "marksistler"imiz "yeni" arayışlara başladılar. Bugün, yasalıcılığın manyetik alanında dönüp duran Devrimci Yol, Kurtuluş, TKEP vb. çevrelerin feodal-burjuva demokrasinin dar sınırları içerisinde fena halde sıkışıp kalmaları yukarıda üzerinde ehemmiyetle durduğumuz yasalıcılık yolu, kitlelerin gelişen devrimci mücadelesini düzenin dar demokratik sınırları içerisine hapsetmektedir demiştik. Bu yolun, gerçekleri ve kitlelerin sınıf kinini sosyalizmin masabaşı geveziliğine feda etmekten başkada hiçbir işlevi yoktur.

İbrahim GEZİCİ

Merhaba sevgili Özgür Gelecek çalışanları

Satırlarıma başlarken, ezilen halkların mücadelesinde gerçekleri yansıtarak faşistlerin suratına karanlıklardan çıkan aydınlık ışığı olarak çarptınız. Bu onurlu mücadelenizin yanında, kavganız devam ettikçe hep yanınızda olacağız. Sizlerle beraber savaşacağız faşistlere karşı. Bu şiirimi bütün devrimci şehitleri ve ayrıca önderimiz İbrahim

Serbest Kürsü

Kaypakkaya yoldaşın anısına yolluyorum. Cümlelerime son verirken, tam olarak yazmak istediğim şeyleri kağıda yansıtamıyorum bir sempatizan olarak her zaman sizlerin yanındayım yüreğinizle ve bilincinizle bunu hissettiğinizden eminim.

*Gençlerimiz var dal boylu
Yüreği sevda dolu
acı dolu öfke dolu
Gençlerimiz var karanlık günlerin
aydınlığı
Gençlerimiz var yürekleri kocaman
Ha desen çıkaracak yüreğini
Vuracak kötünün suratına
Gençlerimiz var
Yaşamak varken umarsızca
öfke dolu yüreklerini taşıyan
dağlara...*

(Bütün devrimci yoldaşlar için)

Mersin'den ÖG okuru

MIT ve Elçilik Türkiyeli işçileri ihbarcılığa teşvik ediyor

Son günlerde Paris'te, Fransa Vatansaver Türk Dernekleri Yönetim Kurulu adına çeşitli kişi ve kuruluşlara mektuplar postalanarak, Türkiyeli işçi ve emekçilerin PKK ve diğer devrimci-komünist hareketlere bağış vermemesi bağış toplayanları polise ihbar etmeleri istenmektedir. Türk Elçiliği'ne yakın olan bir postahanedeki postaya verilerek gönderilen bu mektuba benzer mektuplar daha önce de çeşitli konulardan dolayı postalanmıştı. Bizler açısından sır olmayan yurt dışında MIT-MHP-ELÇİLİK ortak çalışması bir sefer daha açığa çıkmış oluyor. Son yıllarda Avrupa'nın çeşitli yerlerinde örgütlenme faaliyetlerine hız veren bu ittifak Paris'te de insanların geri, tutucu ve milliyetçi duygularını kullanarak altın alta örgütlenme faaliyetlerine hız vermiş, birçok insanı örgütlemeye başarmışlardır. Bunlar önümüzdeki süreçte devrimci hareketlere karşı önemli bir güç olarak duracaklardır. Devlet güdümündeki bu faşist hareketin gelişimine karşı yurt dışında bulunan önemli sayıdaki devrimci, demokrat ve emekçilerin duyarsızlığı sözkonusu. Kendinden başka her şeye düşman olan bu ideolojinin tehlikeli boyutlarını henüz görebilmiş değiller. Bunun ilerde kendilerine yöneleceği tehlikesini göremiyorlar ya da görüyor buna rağmen sessiz kalıyorlar. Tabii bununla beraber devrimci, demokrat güçlerin teorik olarak bu tehlikenin farkında olmasına karşın, pratik olarak buna karşı neler yapacağı, hangi siyasi taktiklerle karşı duracağı noktasında adım atmış değiller. Atılan adımlar da çok cılız kalıyor. Daha çok iç didişmeler, gruplar arası çelişkiler, hep kendi çevrelerine ilişkin çalışmalar vb. gibi nedenlerden dolayı bu tehlikeye karşı yeterli önlem alınamıyor.

Paris'ten bir ÖG okuru

Toprağa düşenlere...

Ey! ölümsüz halkımız için toprağa düşenlerimiz

*Ey! Yüceoğulları halkımızın.
Gururla ve sabırla dinlenin şimdi kavganızı sürdürüyor yoldaşlarımız.*

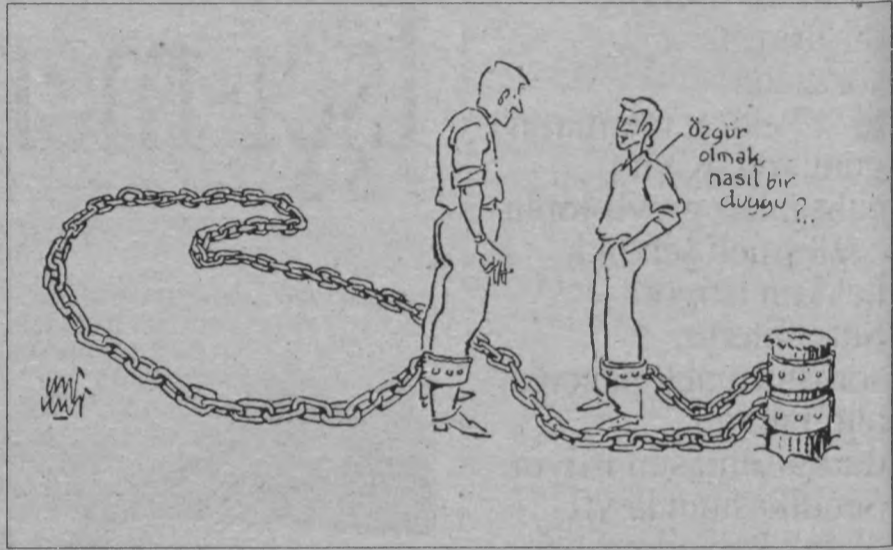
Altınçağ mücadelesinde İbrahim Kaypakkaya'nın yolunda azim ve inançla yürüdüler. Ölümsüzleştiler. Ölümünün 5. yılında Ayhan Altunbaş ve Halil Erciyes'i saygıyla anıyoruz.

Samsun'dan devrimci arkadaşları adına

Nilgün Baş

"sosyalizmin sorunları", "ülkenin sömürgelekten kurtarılması", "komünist döneme ilişkin görüşler", vb. vb... sıralıyor. Şu anki sorunun o zaman çözüleceğini söylüyordu. Ve böyle yaparak sosyalizmi soyutlaştırıyor ulaşılmaz bir konuma getiriyordu.

Bu arkadaşın tabii burda dinleyicilere ve programı düzenleyenlere karşı yaptığı saygısızlığın yanısıra gerçekten de eleştirmesi ve mahkum edilmesi gereken onlarca yönü var. Fakat ben, farklı yerlerde de çok sık karşılaştığımdan dolayı sadece bir yönüne dikkat çekmek istiyorum. Solculuk Solculuğu ikinci bir örnekle iyice somutlamak istiyorum. Geçenlerde evimize bir kaç tane "devrimci"

Bize birlikte savaşmak yaraşır

*Daha dün birlikteydik Munzurda
En yüce duygularla doruklarda
Yakışmaz bize ayrılıklar
Yan yana olmamız zorluklarda
Çalar zebanilerin senfonileri
Cellatlar kan ister
Şolar gönülümün karanfili
İçimden bir gül kopar gider
Küser bize Munzurun dağı
Doruklarında bizi ister
Sis basar Munzura pervasızlaşır
Gecede böceklerin dansı görünür
Kana kan ister vampirler
Durma öyle uzakta
Bize birlikte savaşmak
Yaraşır*

UMUT TAŞKIN

Siyasetle olgunlaşalım

"Eğitime Katkı Payı"nın gündemde olduğu dönemlerde özel radyolardan birisinde bu konuyla ilgili canlı sunulan tartışma programını dinliyordum. Tartışmacılardan geç bir arkadaş radyoda programı sunan arkadaşın, diğer katılımcıların ve telefonla tartışmaya katılan katılımcıların ısrarla "programın konusu o değil konumuz şu anda somut bir sorun var ve bu somut soruna ilişkin somut olarak ne yapabiliriz?" şeklinde uyararak sormalarına rağmen o bu konunun tartışılmasının bir anlamının olmadığını, tartışılması gereken konuların devrimci-mücadele

arkadaş geldi. Ailemin yapısı, devrimcilere bakış açısı hakkında hiç fikirleri yok. (Benim devrimci olmam onları yanıltmış olabilir belki-hani devrimci bir insanın ailesinde devrimcidir ya!) Sohbet esnasında, televizyon izlerken "TC'den girdiler, dinden çıktılar" keşke konuşmalarını, altını doldurarak ve sıradan insanların kavrayacağı şekilde yapsalar. Onları dikkate almadan, birbirlerine karşı laubali bir şekilde ve kesik kesik konuşarak ahkam kesiyorlardı. Tabii sonuçta tahmin ettiğiniz gibi bu gibi "devrimcilerden" dolayı insanların genel olarak bütün devrimcilere ve devrimci hareketlere karşı düşünceleri olumsuz yönde etkileniyor. Devrimciliğin belli başlı kıstasları vardır. Zaten şimdiye kadar halklar nezdinde belli bir saygınlığı varsa bunun sebebi de kıstaslara uyularak ideallerin kişilikleriyle bütünleşmesidir.

O yüzden lütfen, egemen sınıflarca toplumun iyice yozlaştırılmaya dejenerere edilmeye çalışıldığı günümüzde o saygınlığa gölge düşürücü hal ve hareketlerden sakınarak aksine onu geçirmeliyiz. Bunun tek yoluda siyasallaşmaktır. Kafaların açılması, daha geniş düşünmek, daha öngörülü davranmak, daha hoş görülü davranmak, daha yönlendirici ve daha kazanıcı olmak için, kitle psikolojisini iyi algılamak için siyasetin öncülüğüne ihtiyacımız vardır. Bunun içinde siyasetle bütünleşmek ve siyasi kimliğe kavuşma noktasında sürekli kendimizi aşma ve zorlamada ısrarlı olmalıyız.

Hüseyin BİNGÜZEL

Egemenlerin bunalımını devrim lehine çevir

TC tarihinin en zor dönemlerinden birini yaşıyor. Ekonomik ve siyasi krizin boyutu giderek artıyor. Egemen sınıflar koalisyona hükümetini "demokratikleşme", Kürt sorununu çözme, Gümrük Birliği'ne girme, dahası Avrupa ile bütünleştirmenin baş mimarı olarak lanse edip kitlelerin karşısına çıkardılar. Seçim meydanlarında egemenlerin sözcükleri burjuva partilerin, yukarıdaki anlayış çerçevesinde yaptıkları demagogik propagandalardan bırakalım geri kitleleri kendine demokratım ve yurtseverim diyen yığınca kitleler de etkilenip uzunca bir dönem hayali beklentiler içine girdiler. Söz konusu çevreleri bu beklenti içine çeken gerçek; devletin niteliğini, sınıfsal karakterini tam olarak kavramamaktır. Hükümetlerin figüran olduğu, iktidarın MGK elinde olduğu gerçeğini göremeyip bilince çıkarmamaktır.

Dağılan koalisyona krizin ürünü

Koalisyon hükümeti dört yıllık seçim icratı ile miting meydanlarında ve hükümet programlarında söylediklerinin tam tersini yaptı. Şöyleki; aşağıya çekecekleri enflasyon yukarıya tırmadıkça tırmadı. Kürt sorunu militarist odaklara devredildi. Köy boşaltmaları ve sürgün olayları normal bir politika haline geldi. Gözaltında kaybolmalar ve sokak infazları ülke sathına genişleyerek devam etti. Demokratik hak ve özgürlükler demogajik bir söylemden öteye geçmedi. Buna karşın sermaye çevresini daha da zenginleştirmek için, özelleştirme furiasına hız verildi ve işsizlik ordusu çığ gibi giderek arttı. İç ve dış borçlar tırmadıkça tırmadı.

İşte koalisyona hükümetinin dağılmasını yukarıdaki gerçek nedenlerde

aramak gerekir. Diğer bir ifadeyle koalisyona mevcut krizi yukarıdaki olguların ürünüdür. Yine koalisyona hükümetinin dağılmasını CHP kongresinin hemen arkasından gündeme gelmesini tesadüfi bir olay olarak değerlendiremeyiz. TÜSİAD'ın "CHP diriltilmelidir", esprisine uygun olarak medyanın da desteğiyle sanki şu ana kadar ki icraatlardan Baykal ve ekibi hiç sorumlu değilmiş gibi yaptıkları çıkışla alkış almayı başardılar. Dahası hükümet krizi hangi nedenle ortaya çıkarsa çıksın; sonuçta CHP'yi kurtarma operasyonuna büründü. Ona hizmet etti.

Neden? Birincisi; kurulacak hükümetin seçim hükümeti olacağı gerçeği ortaya çıktı. Bu durumda geniş tabanlı bir hükümet formülü mevcut parlamento aritmetiğinde oldukça zor ortaya çıkardı. Nitekim de öyle oldu. DYP-ANAP girişimi sonuçsuz kaldı. Ki egemenlerin büyük bir kesimi bu iki partinin birden teşhir olmasından yana değiller. MHP ve DSP destekli azınlık hükümeti ya da 4. MC hükümeti fiyaskoyla sonuçlandı. Ki, bu girişim de DSP'nin gerçek niteliğini ortaya çıkardı. Ecevit'in son manevraları da bu gerçeği değiştiremedi.

En karlı Baykal çıktı

Sonuçta eski ortaklar birbirine söylediklerini unutarak yeniden yan yana geldiler. Hiç kuşkusuz burjuva sözcülerinin iki yüzlülüğü karşısında şaşırarak bir durum yoktur. Hükümetin nimetlerinden biraz daha yararlanacaklardır. Tabi bu arada Necdet Menzir'in görevinden istifa etmesi, grevlerin ertelenmesinin DYP tarafından yapılması, işçi ve memur ücretlerinin arttırılması noktasında Baykal'ın lafta da olsa biraz direktmesi, hep CHP'nin hanesine artı olarak eklendi. Kaldı ki, DYP seçim için za-

► **Derinleşen ekonomik ve siyasi kriz nedeniyle egemenler artık hükümet kurmakta bile zorluk çekiyorlar. Seçim sistemini ne kadar değiştirirlerse değiştirsinler, önümüzdeki seçimlerde yine koalisyona ortaya çıkma ihtimali çok yüksektir. Yani tek partili dönemi esasta kapandı sayılır. Kısaca MGK, TOBB, TÜSİAD, TİSK Cumhuriyeti bundan böyle hükümet kurma sorununda ciddi problemler yaşayacaktır.**

ten belli oranda yatırım yapacaktı. Bu durumu iyi bilen Baykal, kamuoyuna yönelik bu yönlü mesajları daha erken vererek ileriye yönelik seçim yatırımı yaptı. Özcesi, hükümet bunalımını süresince en kazançlı Baykal çıktı.

Sonuç olarak;

Tüm bu son süreçte yaşananlar bize neyi gösteriyor? MGK Cumhuriyeti, iç ve dış politikalarda yaşanan ekonomik ve siyasi krizler sonucu giderek tıkanıyor. Diğer bir ifade ile sistem tıkanmıştır. Bu tıkanıklığı aşmanın yolu en başta Kürt sorununu çözmekten geçer. Ki, Kürt sorununda mevcut olan farklı iki eğilim henüz açıkça tam olarak çatışmasalar da, süreç içinde bu anlayışları biraz daha netleştirecektir. MHP'nin siyasi sözcülüğünü yaptığı egemenler cephesine oranla ABD planına uygun olarak ve giderek şekillenen 'kültürel haklar verilmelidir' anlayışı, egemenler cephesince daha avantajlı görünmüyor. Keza, kirli savaşın ekonomik cephede yarattığı tahribatlar gün geçtikçe büyüyor. Bu durum, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi cephesinin öfkesini sokağa taşıyarak eyleme dönüşmesine neden olmaktadır. Son Ankara eylemi bunun en somut örneğidir. Egemenlerin tek avantajı, işçi ve memur eylemliliklerinin esasta ekonomik talepler üzerinde şekillenerek siyasal iktidar mücadelesini hedeflememesidir. Sendika ağalarının ve bürokratların denetiminde gelişen bu eylemlilikler, egemenler tarafından istendiği an etkisiz hale getirilmektedir. Bu da doğal olarak çelişkilerin daha da derinleşmesine, çatışmaların boyutlanarak kitlelerin sistemden kopuşunu engelleyip

geciktirmektedir. Komünistlerin, devrimci-demokratların iradi müdahale konusunda çok yetersiz ve zayıf oluşu toplumsal muhalefetin etkisiz kalmasının önemli nedenlerinden biridir. Bu durumu tersine çevirmenin yolu, yaşamın her alanında yürütülecek militan mücadeleden ve siyasal iktidar mücadelesine kilitlenmekten geçer.

Özetlersek: Derinleşen ekonomik ve siyasi kriz nedeniyle egemenler artık hükümet kurmakta bile zorluk çekiyorlar. Seçim sistemini ne kadar değiştirirlerse değiştirsinler, önümüzdeki seçimlerde yine koalisyona ortaya çıkma ihtimali çok yüksektir. Yani tek partili dönemi esasta kapandı sayılır. Kısaca MGK, TOBB, TÜSİAD, TİSK Cumhuriyeti bundan böyle hükümet kurma sorununda ciddi problemler yaşayacaktır. Şunu söylemek pek abartı olmayacaktır. Sistem var olan krizini hafifletmek için en başta Kürt sorununa belli çözümler bulmak zorundadır. Yani mevcut toplumsal dinamikler 70 yıllık Cumhuriyet rejimini sarsıyor. Bu sarsıntı burjuvaziyi ürkütüyor. Burjuva-feodal sistem bu ürküntü ve korkuyu bu gün devlet terörüyle gidermeye çalışıyor. Devlet teröre kilitlendikçe krizin çapı derinleşerek artıyor. Uluslararası politikada TC, yanlışlaşıyor. Tek kelimeyle her bakımdan egemenlerin hareket alanı daralıyor.

Sonuç olarak; krizin derinleşmesi devrimci durumun ivme kazanması tek başına bir anlam ifade etmez. Esas sorun bu krizi devrim lehine çevirmektir.

Bunun da yolu, en başta işçi sınıfı olmak üzere tüm toplumsal dinamikleri siyasal iktidar bilinciyle örgütlemek için gereken taktik politikaları üretmekten kırda ve şehirde radikal bir mücadele yürütmekten geçer.

► **Eski ortaklar birbirine söylediklerini unutarak yeniden yan yana geldiler. Hiç kuşkusuz burjuva sözcülerinin iki yüzlülüğü karşısında şaşırarak bir durum yoktur. Tüm bu son süreçte yaşananlar bize neyi gösteriyor? MGK Cumhuriyeti, iç ve dış politikalarda yaşanan ekonomik ve siyasi krizler sonucu giderek tıkanıyor. Diğer bir ifade ile sistem tıkanmıştır.**

Sivas'ta jandarma köy bastı

► Sivas'ın Zara ilçesi Bağlama köyü faşizmin askeri kuvvetlerince basıldı. 14 ekimde gerekçesiz gözaltına alınan Yücel Gülmez ve İsmet Gülmez adlı iki kardeşten ise haber alınmıyor. Köye giriş ve çıkışlar yasaklandı. ► Gerilla mücadelesinin boyutu yükseldikçe korkudan dolayı pervasızlaşarak saldırganlaşan beyaz ordu, köylüyü işkence ve ölümlerle yıldırıyormuş çalışıyor.

Ankara/Özgür Gelecek: T. Kürdistanı'ndan sonra yavaş yavaş batıya doğru kayan, özede ezilen ulus burjuvazisinin ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin yürüttüğü gerilla savaşının alanlarından biri de Sivas.

Gerilla mücadelesi verilen alanlarda buna paralel olarak faşist diktatörlüğün katliamları, baskıları ve köy halkı üzerindeki vahşiyane uygulamaları artmaktadır. İşte, Sivas'ın Zara ilçesi Bağlama köyü faşizmin askeri kuvvetlerince basıldı. 14 ekim de gerekçesiz gözaltına alınan Yücel ve İsmet Gülmez adlı iki kardeşten ise haber alınmıyor. Gözaltında kayıpların açık açık yaşandığı kırsalda buna karşı verilen mücadelede yetersiz kalınıyor. T. Kürdistanı'ndaki ablukayı, ambargoyu meşrulaştırmaya çalışan ve bunu "olağanüstü hal, savaş bölgesi" diyerek bahaneler uyduran T.C Sivas'ta da aynı şeyi yaparak Bağlama köyüne giriş-çıkışı yasakladı. Gerilla mücadelesinin boyutu yükseldiği an yüreklerine korku yayılan ve pervasızlaşarak saldırganlaşan faşist diktatörlük çareyi köy halkına uyguladığı tehdit, gözdağı ve kaybetmekte buluyor. Faşist diktatörlüğün bugün Dersim'de, T. Kürdistanı'nda uyguladığı köy boşaltma, yakma ve zorla göç ettirme şeklinde kendini ifa-

Gerillanın olduğu bölgelerde, halkı sindirmek için yapılan köy baskınları faşist orduyu teşhir ederken, bu ordunun zavallılığını da gözler önüne serer. Halk, baskılar arttıkça gerillayla daha çok paylaşır, bütünleşir.

de eden alanı insansızlaştırma politikası yarın gerilla mücadelesinin verildiği yeni alanlara da yansımaktır. Bu tür faşizan yöntemlere karşı meşru, haklı temelde ortaya çıkan "köyümü terk etmem, beni zorla göç ettiremezsin" söylemini hayata geçirmek, devletin bu yöndeki dayatmaları karşısında karşı platformlar oluşturmak, safımızı net olarak belirlemek, kendi gücümüzün kahrediciliğinin bilinciyile hareket etmek ve en önemlisi de uyanık davranarak başından halk insiyatifini koymak bizle-

rin en büyük silahı olacaktır. Unutmayalım ki, faşizm bir ülkeyi boşaltarak amacına ulaşmaz. Bugün Munzurlar'da yanan ateş, yarın Karadeniz'de, Kaçkarlar'da, bütün yok ediciliğiyle yanacaktır. Bir avuç egemen sınıfın ve onun paralı cellatlarının gücü bir halkı teslim almaya, yok etmeye yetmez. İşte bunun tam anlamıyla farkında olan sömürücüler çaresizlik içerisinde çırpınıyorlar. Yeter ki biz kendi gücümüzden korkmasın bilelim ve o devasa büyüklükteki yıkıcı-yaratıcı gücümü-

zü eskiyi (köhnemiş miadını doldurmuş özel mülkiyet sisteminin) yerle bir ederek yeniyi (insanın insana kulluk etmediği, Demokratik Halk Devrimi'ni) yaratmada acımasızca kullanalım. MLM bilimi doğrultusunda hareket eden yapı içerisinde yer almak, sahip olduğumuz potansiyel enerjimizi buna kanalize etmek bizleri kurtuluşa götürecektir. İşte o zaman kolay olmayacaktır TC için köy basmak, insanları alıp kaybetmek, köyleri yakıp-yıkma, yiyecek ambar-gosu uygulamak.

Savaşta savaş kuralları geçerlidir

► Hakim sınıflar halkın evlatlarını gönülsüz, aldatarak ve zorla kendi saflarında savaştırıyor. Ve çoğunlukla bu insanlar ne için, kime karşı savaştıklarını bilmiyorlar. Artık askerlik süresini uzatılarak, cezai yaptırımlar yaşama geçirilmeye çalışılıyor.

geçtiğimiz hafta İHD'de yaptığı basın açıklamasında "PKK da bizim canımızdır. Onlara da bir diyeceğim yok. Bizim istediğimiz bir an önce bu kirli savaşın bitmesi. PKK'dan ricam oğlum hakkında bir bilgi vermesidir." dedi.

Bir ana, oğlu haksız ve halkın karşısında, halka zulüm ve işkence uygulayan faşist diktatörlüğün saflarında (gönüllü veyahut gönülsüz) savaşmış olmasına rağmen kirli savaşa karşı çıkıyor ve acının, gözyaşının bitmesi yönünde feryat ediyor.

Orta yerde yürütülen bir savaş var. Savaşta savaş kuralları geçerlidir. Esir almalar ise kaçınılmazdır. Gerilla savaşı ister ulusal bağımsızlık mücadelesi şeklinde yürütülsün, isterse de toplumsal kurtuluş mücadelesi şeklinde yürütülsün haklı ve meşrudur. Çünkü verilen gerilla savaşı: Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız üzerinde estiren devlet terörüne, burjuvazinin yoksul işçi ve emekçi yığınlar üzerindeki sömürü talamına; özel

de Kürt ulusuna genelde ise tüm azınlıklar üzerindeki asimilasyon ve bir ulusu yok etme politikalarına, kısacası faşizme karşı verilmektedir. Amaç ise; ulusun gerçek bağımsızlığına kavuşması, insanın insana kulluk etmeyecek insana yakışır şekilde yaşamını sürdürmesi ve sömürünün, baskının kaynağını oluşturan özel mülkiyet sisteminin ortadan kaldırılmasıdır. Burjuvazinin şiddet yoluyla iktidarını sürdürmesi gerçeği gözönüne alınırsa bir halk ancak ve ancak şiddet yoluyla bu iktidarı devirebilir ve kendi iktidarını kurabilir. Özcesi; acılarımızın kaynağı olan üç kötülüğe; emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizm karşı halkın üç silahlı olan Proletarya Partisi, Halk Ordusu ve Halkın Birleşik Cephesiyle savaşarak son verebiliriz. Bu arada ulusal bağımsızlık mücadelesi veren yapının eylem pratiğine yönelik eleştirilerimiz ve siyasetlerinin son zamanlardaki emperyalizmle uzlaşma yönündeki kayışı ayrı bir konu başlığı teşkil etmektedir.

► Devlet ise yürüttüğü kirli savaşta, savaş kurallarına uymamaktadır. Sağ ele geçirdiği ve savunmasız durumda olan yaralı gerillaları katletmektedir. Operasyonlar sırasında silahsız köylüleri de hedeflemekte; yakma, yıkma ve talan politikalarını süreklileştirmektedir.

Devlet ise yürüttüğü kirli savaşta, savaş kurallarına uymamaktadır. Sağ ele geçirdiği ve savunmasız durumda olan yaralı gerillaları katletmektedir. Operasyonlar sırasında silahsız köylüleri de hedeflemektedir. Çünkü devletin yürüttüğü savaş, halkın veya ezilen Kürt ulusunun çıkarlarını korumak için değil, aksine halkın çıkarlarıyla zıtlık arzeden komprador patronlar ve büyük toprak ağalarının çıkarları içindir.

Hakim sınıflar halkın evlatlarını da gönülsüz, aldatarak ve zorla kendi saflarında savaştırıyor. Ve çoğunlukla bu insanlar ne için, kime karşı savaştıklarını bilmiyorlar. Fakat yaşananlardan (T. Kürdistan'ındaki halkı katletmeler, gerillaları vahşice öldürmeler, hükümetin bunalımı ve onları umursamaması) çıkarılan derslerle askere gitmemeler güden güne atıyor. Faşizmin bütün; devrimcilerin anti-propagandasını yapma, güç gösterilerinde bulunma, gençliği yozlaştırarak kişiliğizleştirme girişimleri işe artık çare olmuyor. Ve artık askerlik süresini

uzatarak, cezai yaptırımları yaşama geçirmeye çalışıyor. İşte son bir örnek: İzmir İHD'de de bir basın açıklaması yapan Dudu Kırğül: 16. 10. 1995 günü alışverişe çıkan oğlu Hasan Kırğül'ün bir şüphe ile gözaltına alındığını ve "asker kaçacağı" olduğunun öğrenilmesi üzerine polislerce öldürülmeye dövdüğünü, işkence gördüğünü söyledi. Çenesi kırık bir vaziyette koma halindeyken Hatay Askeri Hastanesi'ne kaldırılan Kırğül halen İzmir Şirinyer Merkez Komutanlığı'nda tutuluyor.

Evet, artık çelişkiler keskin, saflar bellidir. Ya halk saflarında yer alarak proletaryanın askeri gücünde savaşacaksınız, ya da ihanet içerisinde girerek T.C'nin beyaz ordusunda yer alıp halkına karşı savaşacaksınız.

Burjuvazi kendi yaşamını sürdürdürebilmek için şu veya bu şekilde kandırdığı, şiddeti dayatarak zorladığı halkın evlatlarını kendi safında savaştırmaya çalışacaktır. Bu zora ve kandırmaya aldanmamak, bir parçası haline gelmemek gerekir.

İzmir/Özgür Gelecek- 15 Mayıs 1992 tarihinde Şırnak ili Uludere İlçesine bağlı Taşdelen sınır karakoluna baskın düzenleyen PKK gerillaları Engin Ekşi ve Aydın Şahin isimindeki iki T.C askerini esir aldılar. Engin Ekşi'nin annesi Hatice Ekşi o günden bu yana başta Kızılhaç olmak üzere İçişleri Bakanlığı'na, Başbakanlık'a, Cumhurbaşkanlığı'na başvurarak oğlunun serbest bırakılması yönünde temaslara geçer. Oğlunun Haftanın kampında bulunduğu öğrenmesi dışında hiçbir bilgi alamayan Hatice Ekşi;

DEVİRİMCİ TUTSAK YAKINLARI:

'Evlatlarımızı öldürtmeyeceğiz!'

Açlık grevleri ölüm sınırında

Haber Merkezi- 25'e yakın cezaevinde, Buca Katliamını gerçekleştirenlerden hesap sormak; Ümraniye tabutluğunun kapatılması ve tecrit, sürgün, sevk vb. gibi politikaların son bulması amacıyla siyasi tutsaklara 25 Eylül'den itibaren başlatılan açlık grevleri ölüm sınırına dayandı.

Cezaevlerinde devrimci tutsaklara yönelik saldırılar kesintisiz her dönem varola gelmiştir. Kimi zaman bu saldırılar en üst boyutta gerçekleşse de tutsakların direniş duvarlarına çarparak bir daha saldırıya geçmek üzere geri çekilmiştir. Geline süreçte, Ümraniye Tabutluğu'nun devreye sokulması, Buca Cezaevi'nde meydana gelen katliam, sürgün, sevk, tecrit vb. gibi saldırılara, egemenlerce besleme, jurnalci burjuva basına ısıtırılarak zemini hazırlanmıştır. Jurnalci-besleme burjuva basın, yapmış oldukları asparagas haberlerde "cezaevlerinin 5 yıldızlı otel gibi olduğunu", "isteyenin elini kolunu sallayarak girip çıktığını", "içerisinin teröristlerin eğitim kampı görevi gördüğünü" vs. vs. yazarak, kamuoyunda herhangi bir saldırının "haklı" zeminini yaratmaya çalışırken egemenlerin kolluk güçlerine de "saldırın" diyorlardı.

Tüm bunlar olurken, egemenlerin parlamentodaki temsilcilerinden düşüncene özür, beyni dışarıdan kurularak yönlene İçişleri Bakanı Nahit Menteşe, "Cezaevleri terö-

ristlerin eğitim yuvaları oldu; mücadele etmek gerekir" derken dönemin Adalet Bakanı, melek yüzlü sahte demokrat, esasta faşist Mehmet Moğoltay'da "siyasi tutukluları tecrit etmek gerekir; cezaevi çalışmalarımız son aşamasına gelmiştir" diyerek saldırıya geçme emrini vermiş oldular. Ve Ümraniye Tabutluğu açıldı; ardından Buca Cezaevi'ne kanlı saldırı... 3 devrimci tutsak şehit olurken, onlarca yaralandı. Tüm bunlarla birlikte, insanlık dışı ve hukuk dışı uygulamalarla itirafçılıştırma, tecrit, sürgün, sevk vb. saldırılar.

Egemenler elbetteki biliyorlardı kazanamayacaklarını; biliyorlardı devrimci tutsakların devrimci kimliklerini teslim alamayacaklarını... Ancak, egemenler "kaybedecek birşeyimiz yok" diye düşünerek "ne kadar yıpratırsak, ne kadarını dökebilirsek, ne kadarını katledebilirsek, ne kadar zaman kazanabilirsek o kadar kaddır" diyorlardı. Belki de "bir kez daha şansımızı deneyelim", "en azından rahat yüzü göstermeyelim" diye düşünüyorlardı.

Tutsaklar, her saldırıda, onurlarını, kimliklerini korumak için, içeride, dört duvar arasında, egemenlerin elinde esir de olsalar, devrim, sosyalizm ve yüce komünizm mücadelesinin hala birer sıra nefesleri olduklarını unutmadan, barikat oldular, etten duvar oldular, yatırıdılar bedenlerini açlık grevlerine, ölüm oruçlarına... Dikildiler dindik ve mağrur, faşist cellatların karşısına...

İşte yine, faşist diktatörlük, tüm cezaevlerinde saldırıya geçti, devrimci tutsaklara karşı... İşte yine, hemen tüm cezaevlerinde her türlü saldırıya karşı gelişen direnişin yüceliği ve güzelliği...

Saldırlara tepkiler

Tutsaklar, faşist diktatörlüğün saldırılarına karşı, yatırırken bedenlerini açlık grevine, ölüme, dışarıdan da, tutsak yakınları ve duyarlı devrimci-demokrat kamuoyu tarafından çeşitli eylemlilikler geliştirildi.

Birçok yerde açlık grevine girerek ve çeşitli etkinlikler düzenleyerek cezaevindeki tutsaklara yönelik baskıları, katliamları, işkenceleri protesto eden tutsak yakınları, çocuklarının onurları olduğu bilinciyle hareket ediyorlar. İşte analarımız sokak sokak imza toplayarak "evlatlarımızı öldürtmeyeceğiz" diyorlar.

Birçok yerde açlık grevine girerek ve çeşitli etkinlikler düzenleyerek Ümraniye Tabutluğunu ve Buca Katliamını protesto eden tutsak yakınları ve devrimci demokrat oluşumlar, 22 ekim günü Bakırköy Özgürlük Meydanı önünde basın açıklaması yaparak Ümraniye Tabutluğunu ve Buca Cezaevi'ndeki katliamı protesto ettiler.

Ümraniye Cezaevi'nin kapatılması için imza toplayan analar, yaptıkları basın açıklamasının ardından hazırlanan temsili Ümraniye Tabutluğunu yaktılar.

25 ekim günü saat 13.15 sıralarında ise bu kez Boğaziçi Köprüsü'nü trafığe kapattılar.

Devrimci Tutsaklarla Dayanışma ve Mücadele Platformu (DETUDAP) tarafından gerçekleştirilen eyleme katılanların çoğunluğunu yaşlı kadınlar oluşturuyordu.

"Buca'nın Katilleri Yargılansın!" "Ümraniye Tabutluğu Kapatılsın!" "Çocuklarımız Onurumuzdur!" pankart ve dövizlerinin taşındığı gösteriye polis saldırısı sonucu yaklaşık 20 kişi gözaltına alındı.

Gazetemiz baskıya verilirken Ümraniye Cezaevi'nde yatmakta olan devrimci tutsakların öne sürdüğü taleplerin kabul edildiği ve zafer kazanan tutsakların açlık grevine son verdiği yönünde bilgi edindik.

ÇHD'nin Ümraniye Tabutluğu ve Buca Cezaevi raporları

Buca Katliamı

ÇHD yönetici ve üyelerinden oluşan 21 avukat, Buca'da meydana gelen katliamı araştırmak amacıyla 29 Eylül günü Buca Cezaevi'ne bir ziyarette bulundular. Bu ziyarette yapılan görüşmeler sonucu yaşanan olayın sorumlularının Cezaevi İdaresi, Başsavcı, Cezaevi Savcısı ve Jandarma Komutanı olduğunun belirtildiği raporun sonuç bölümünde:

"1-) Buca Cezaevinde tutuklu bulunan ve masumiyetleri kesinleşmiş, bir yargı kararıyla mahkumiyetleri sabit olana kadar tartışmasız olan bu insanları korumak ve onlara insani yaşam koşullarını sağlamakla yükümlü olan devlet ve onu temsil eden cezaevi yetkilileri bu görevini yerine getirmediği gibi ağır şekilde ihlal etmiştir.

2-) Bu ağır ihlalin her aşamasında sorumluluğu ve katkısı bulunan başta Başsavcı, cezaevi savcısı, cezaevi komutanı ve tüm yetkililer derhal görevlerinden alınmalı, haklarında cezai ve idari soruşturma başlatılmalıdır.

3-) Ölen ve yaralananların, kendileri ve yakınlarının maddi ve manevi zararları tazmin edilmeli, yaralıların tedavisi için acil girişimler yapılmalıdır.

4-) Devlet 'terör cezaevleri', 'teröristler cezaevlerinde örgütleniyor' söylemini derhal terketmeli, hukuka ve yasalara, insan haklarına saygılı olmalı, cezaevlerinde,

de, normları uluslararası anlaşmalarda belirlenmiş asgari insani yaşam koşullarını sağlamalıdır.

5-) Buca cezaevinde de tutukluların bu yöndeki talepleri karşılanmalı; aile, avukat görüşlerine sınır getirilmemeli, askerlerin işkenceye varan baskıları önlenmelidir.

6-) Cezaevlerinde tutuklu ve hükümlülerin insani yaşam koşullarına sahip olmalarına dönük olarak, cezaevleri genel-geleri yeniden düzenlenmeli, bu yönde hukuk kurumlarından görüş alınmalıdır.

7-) Bu asgari standartlara uymayan Eskişehir, Ümraniye gibi özel inşa edilmiş E tipi cezaevleri derhal kapatılmalıdır" denilmektedir.

Ümraniye Tabutluğu

ÇHD, TTB ve İHD yöneticilerinden oluşan bir heyet, açlık grevlerinin boyutlanması ve kendilerine gelen istek üzerine 12 ekim günü Ümraniye Cezaevinde incelemelerde bulundular

Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürlüğü'nden iki yargıç ve cezaevi mümessil savcısı eşliğinde, ÇHD Genel Başkanı Av. Şenal Sarıhan, Genel Sekreter Av. Mehmet Cengiz, ÇHD İstanbul Şube Başkanı Av. Levent Tüzel ve TTB'yi temsilen İTO Yönetim Kurulu Üyesi Dr. Server Sarıca'nın katılımıyla gerçekleştirilen inceleme sonuçları rapor haline getirilerek kamuoyuna sunuldu. Raporunda:

"1-) Ümraniye Cezaevi, yeni bir cezaevidir. Yapılanmasında, ilk bakışta diğer E Tipi Cezaevlerinden önemli bir farkı görülmektedir.

2-) Bu cezaevi, yeni jenerasyon cezaevleri inşa sistemi dikkate alınarak, sert zemin ve kalın bir beton üzerine kurulmuştur. Yapıdaki bu özellik, binanın yerterince kurutulmadan açılmış oluşu, kalorifer peteklerinin alana göre yetersizliği de eklendiğinde burada yaşamaya mahkum edilen tutukluların sağlığına açısından son derecede tehlikeli bir duruma çıkmaktadır.

3-) Tutukluların avukatlarıyla mesai saatleri içinde, her gün görüşebilmeleri tutuklulara gelen mektup ve yayın türü belgelerden verilmemiş olanların, verilmeme nedenlerinin, kendilerine bildirilmesi, verdikleri dilekçelerin akibetinden haberdar edilmeleri, savunma için gerekli daktilo ve yayın gibi araçların sağlanması, aramaların insani sınırlar içinde gerçekleştirilmesi, güvenlik adına yapılan usulü işlemlerin eziyete dönüştürülmemesi.

4-) Bu cezaevinde de diğer cezaevlerinde olduğu gibi, jandarmanın duruşmalarına getirip-götürmede ve aramalar sırasında kötü muamele yaptığı, hatta bu muamelelerin tutuklu yakınları ve avukatlarına da uygulandığı şikayetleri çok yoğun-

birkaç örneğini sıraladığımız istemlerin yasal olduğunu, bunların karşılanacağını ancak jandarmaya ait şikayetlerin muhatabinin, İçişleri Bakanlığı olduğunu, böyle olmasına karşın iç işleyiş de yansıyan bu olumsuzlukların giderilmesi için savcılık tarafından girişimde bulunulduğunu ve görevlilerin uyarıldığını belirtmişlerdi.

Cezaevinin sağlık koşullarına uygun olmamasına ilişkin olarak ise, kalorifer tesisatının ek tesisatla geliştirileceğini, bugünden başlayarak kaloriferlerin 24 saat yakılarak sorunun çözüleceğini belirtmişlerdi.

Ancak, Ümraniye Cezaevinde sağlık koşullarını tehdit eden ortamın teknik bir heyetle incelenmesi, alınan raporun değerlendirilmesi sonucu önlemlerin alınması bir zorunluluktur. Bu amaçla heyetimiz TMMOB, TTB ve ÇHD ve Tevkif Evleri Genel Müdürlüğü gözetiminde inceleme yapmasını ve düzenlenecek fizibilite raporuna göre cezaevinin kullanım koşullarının yeniden değerlendirilmesini talep etmektedir.

Ümraniye cezaevinde avukatlar yönünden ortaya çıkan bizimde gözlediğimiz diğer bir sorun ise, cezaevi giriş ve çıkışlarında amacı aşan ve onur kırıcı biçime dönüşen aramalardır. Bu yönetime son verilmesi ve savunmaya gereken saygının gösterilmesi için idareci ve görevlilerin uyarılmaları gerekmektedir" denildi

DEVİRİM MAHALLESİ HALKI ANKARA'DA

Halk düşmanları halkın adaletinden kurtulamayacak

► Devrim (Gazi) Mahallesi halkı, faşist diktatörlüğün 12-13 Mart günleri gerçekleştirdiği katliamın ardından hesap sorma bilinciyle işin peşini bırakmıyor. Barikatlarda yeşerttiği kavgayı sahiplenen Devrim Mahallesi halkı şimdi de Ankara'da

Ankara/Özgür Gelecek-Faşizm Devrim Mahallesi'nde gerçekleştirdiği katliamla kitleler nezdinde iyiden iyie teşhir olmuş, "işte provokatörler, teröristler, dışarıdan beslenen mihraklar" diyerek mahalle halkını "suçlu" göstermeye çalışması da kâr etmemişti. Özcesi; ne kadar uğraştıysa da polisi aklama girişimleri sonuçsuz kaldı sömürücülerin. Bunun üzerine göstermelikte olsa düzenin bekçileri katil sürülerini "yargılama" işine koyulan egemenler davaların Trabzon'da yapılmasını sağlamaya çalışıyorlar. Amaç gayet açık: Davayı kamuoyu denetiminden çıkararak polislerin rahatça beraat etmelerini sağlamak. Fakat gözden kaçırılan bir gerçek var ki, bu egemenlerin zor durumda kalmasını sağlayarak başlarına bir karabasan gibi çökecek bütün görkemiyle: Bugün Devrim Mahallesi halkının 12-13 Mart barikat direnişlerinden elde ettiği kazanımın bilinci yüksektir, bugün bir halk yargılanmaya karşın binlere ulaşan sayılarıyla faşizmin mahkemelerini doldurarak "Gazi Halkı Yargılanamaz, Yargılar!" diyor, bugün sömürücülerin katil sürüleri tarafından yenilginin intikamını alır-

Devrim Mahallesi'nde savunmasız halkı katleden faşizmin kolluk kuvvetlerinin göstermelik mahkemesi Trabzon'da yapılacak isteniyor. Mahkemenin İstanbul'da görülmesini isteyen mahalle halkı gerçek adaletin kendileri tarafından verileceğini de biliyorlar.

casına yapılan keyfi gözaltılar, işkenceler, tehditler karşısında yılmayarak halk komiteleri oluşturuyor.

İşte son olarak, Devrim ve 1 Mayıs Mahallesi halkı bir heyet oluşturarak 20 halk düşmanının Trabzon'da "yargılanmasını" protesto etmek amacıyla Ankara'ya geldiler. 19 ekim de Ankara'ya gelen heyet 20 ekim de Karşıyaka Mezarlığı'nda bulunan Sivas Şehitleri'nin mezarları önünde bir basın açıklaması yaparak, katliamı yapanların İstanbul'da yargılanması gerektiğini belirttiler. Öte yandan yapılan konuşmalarda özellikle devletin sadece ve sadece bu mahkemeyle katilleri aklayacağını vurgulayan şehit yakınları, "Evladlarımız onurumuzdur, katillerin aklanmasına seyirci kalmayacağız, hesabını soracağız"

dediler. 1 Mayıs Mahallesi'nin şehitlerinden Hasan Sel'in babası yaptığımız görüşmede, "18 yaşındaki oğlum polis 3 kurşunu ile katledildi. 6 şehitimizin katili Adem Albayrak'tır." dedi. Basın açıklamasından sonra heyet Üçlerin (Deniz, Yusuf, Hüseyin) ve Mahir Çayan'ın mezarlarını ziyaret ederek ayrıldılar.

Evet faşizmin yargısız infazları, katliamları, kaybetmeleri karşısında göstermelik yapılan ve sadece kendilerini aklama anlamına gelen mahkemeleri bu sefer de aynı sonuca ulaşacaktır. Gerçek adalet halkın vereceği adalettir. Ve halk düşmanları halkın adaletinden asla ve asla kaçamayacaklar, hak ettikleri sonu bulacaklardır. Bundan DEVRİME olan inancımız kadar EMİNİZ.

İstanbul ve Erzincan'da gözaltı ve tutuklama

Haber Merkezi- İstanbul'un çeşitli yerlerinde faşist diktatörlüğün katil sürüleri tarafından düzenlenen operasyonlarda, çok sayıda kişi gözaltına alındı.

19 ekim günü Nazaret Vartangiy'in evini basan cellatlar, ev sahibi ile Mulla Çakıroğlu, Ahmet Çimen'i de gözaltına aldılar. TKP/ML- TIKKO üyesi oldukları iddiasıyla gözaltına alınanlar hakkında savcılık 31 ekim gününe kadar gözaltı süresi verdi. Müvekkiliyle görüşen Av. Mühraban Kırdök; müvekkilinin susma hakkını kullandığını ve gördüğü işkenceler nedeniyle sağ kolunun tutmadığını belirtti.

21 ekim günü ise Ümraniye'den Celal Aksu, eşi Canan Aksu ve oğulları Emre ile Erkan Cevizli, Kadir Aygün, Zeynel Yiğit gözaltına alındılar. Canan Aksu ve Emre Aksu ertesi gün serbest bırakıldılar.

25 ekim de İstanbul Anadolu yakasındaki çeşitli evlere baskınlar düzenleyen faşizmin kolluk kuvvetleri, Binnaz ve Zaffer Demirbaş'ı; yine aynı gün öğle üzeri Sahrayı Cedid bölgesinde yolda yürüten Filiz Gülmez, Aladdin Çelik ve İsmail Yılmaz'ı da gözaltına aldılar. 6 Kasım 1995 tarihine kadar savcılık tarafından gözaltında sorgu süresi verilen bu kişiler halen Terörle Mücadele Şubesi'nde işkenceli sorgulara tabi tutuluyorlar.

Erzincan'da ise geçtiğimiz haftalarda gözaltına alınan Halil Gündoğan çıkarıldığı DGM'ce tutuklandı. Askeri Faşist Cunta döneminde TKP/ML üyesi olmak ve eylemlere katılmak iddiasıyla idam cezasına çarptırılan Halil Gündoğan, 24-25 Mart 1988 yılında Metris Cezaevi'nden firar etmişti. Tünel kazarak 28 arkadaşıyla birlikte firar eden H. Gündoğan'ın, Erzincan'da şeker fabrikası bekçisinin evinde gözaltına alındığı belirtiliyor. H. Gündoğan tutuklanarak Erzincan Cezaevi'ne konuldu.

Evet faşizm, günden güne azgınlaşarak saldırganlaşıyor. Gereksiz insanlar gözaltına alınıyor. Gelişen halk muhalefeti karşısında acizleşiyor, zavallılaşıyor. Hiçbir kıpırdanışa ses çıkartmaya, tahammül edemeyen egemenler çareyi gözdağları, tehditler ve işkencelerle bulmaya çalışıyor.

Kolektif

Oğün K.

Parti partizanları

zeni yıkar.

Parti'nin partizanları cüretkâr olmak zordur. Birincisi, partiyi tepeden tırnağa, akıldan yüreğe, hücreden merkeze örgütlenme; ikincisi de militanlaşma ve ihtilâlcî ruhu yollara dökme anlamında. Cüretkârlığın kırlara, kentlere, fabrikalara, gecekondulara, okullara, işyerlerine bulaşmadığı hallerde ne parti parti olur ne de devrim. Yalnızca particilik ve devrimcilik oynanır o kadar. Oysa her geçen gün parti ve devrim adına bir ilerleyiş kazandırmalıdır bizlere. Bugün, bir gün öncesinden daha hızlı, daha verimli ve devrime daha yakın olmalıyız.

Parti'nin omuzlarına yüklenmiş devrimi taşımanın yolu, partinin bütün uzuvlarını güçlendirmekten geçer. Çünkü devrimin yükü ağır ama Dünya'nın en onurlu yüküdür. Partili partizanlar, partinin aklı, yüreği, cesareti, gücü, silahı, cüreti, gözü, kulağı, sesi'dir. Parti'nin, ideolojik, politik, örgütsel, etiksel ve felsefi yetkinliği tek başına vermez. Bütün bu öğüller, yaşamın

ateşine sunacak ve onu yaşatacak eylem olmazsa parti, parti olmaz. İslanmaksızın yüzme öğrenilemez. Kafayı ve vücudu parti'nin içine sokmadan, aklı ve ruhu devrimci mücadele içinde ateşe sokmadan partili partizan olunamaz.

Parti dendi mi, örgütler bütününü anlamak gerekir. Örgütler bütününü, organlar ve hücreler bütünüdür. Organlar ve hücreler, Maoist kişiliklerin üzerine oturtulur. Maoist kişilik, MLM ideolojinin içselleştirilmesi ve yaşam tarzı haline getirilmesiyle oluşur. Parti dendi mi, bütün bu bütünselliklerden yola çıkılmalıdır. Parti örgütleri, sınıf mücadelesinin bütün alanlarında Maoist kişiliği yetkinleştirme ve bunu partinin inşasına sunma göreviyle karşı karşıyadır. Parti örgütlerindeki partizanlar, devrimin temel strateji ve taktikleri konusunda, bu olguyu yaşama geçirmede bireyselliği kolektivizme dönüştürme ve böylece devrimi hızlandırma sorumluluğu altındadır. Büyük iddiayı kazanmanın yolu bu sorumluluğu kavramak ve kavranmışlığı örgütleyerek savaşmaktır.

Partizanların Partisi, gerçekleştirdiği 3. ateş sofrasında bu iddianın tarafı olduğunu ve üstesinden geleceğini kanıtlamıştır. Şimdi iş, sofrada hazırlanan bu ateş yemeğini halka sunmaktır. Bu bilinç, inanç ve cesaret partizanların partisindedir. Partizanların Partisine layık olmak için, Partinin Partizanı olunacak ve bunun için de hayatın her alanında kökten devrimci örgütlenilecektir.

PARTİ, dedin mi durup düşüneceksin. Parti, büyük bir iddianın adıdır çünkü. Günlük koşturmaca ve avuntulu sözlerin ötesinde, Dünya'nın ciğerini söküüp çıkarma eyleminin baş aktörüdür. Parti, öylesine büyük bir iddiadır ki, kaybetme olasılığı akıldan ve yürekte sökülüp atılmış olmalı, inanç, bilinç ve cesaret beynin kıvrımlarında dağlanmış olmalıdır. Parti, devrimi bir tutku haline getirip onun uğrunda kendini sarsıla sarsıla değiştirme eylemidir. Partiyi parti yapmanın ilk adımı kendini partili yapmaktır. Kendisi partili olmayanın parti üzerine laf doğraması, tribünlerden sahaya taktik vermesidir. Partiyi uzaklardan tuvale işlemek kolay, yakından tuval olmaksızın zor işdir. Bu yüzden iddia sahibi bir parti için, iddia sahibi partizanlar olmak zorunluluktur. Bu zorunluluğun kavranması, parti inşasının önemli bir unsurudur.

Eski benliğini devirmeyenin düzeni devirmesi olası değildir. Eski benliği devirmenin yolu, parti'yi benliğinde hissetmek ve devrim eyleminin içine girmektir. Devrim eyleminin bizzat kendisi kişiliklerin değişimini sağlayabilir. Eylem, partinin inşasında vazgeçilmez olandır. Partiyi parti yapan, onun devrimci eylem süreci içinde çekim merkezi haline gelmesidir. Çünkü devrimi gerçekleştiren söz değil, sözün eylemidir. Eylemsiz söz partiyi yıkar, düzeni ayakta tutarken, sözün eylemi partiyi geliştirir, kitleleri çekim merkezi kılar ve du-

Komünist Parti

Komünist Partisi, sınıf bilinçli davranışın en üst ideolojik, siyasi ve örgütsel ifadeniştir. Komünist Partisi Marksist olmanın kıstaslarından biridir (diğerleri sınıf mücadelesi ve proletarya diktatörlüğünü kabullenmektir) ve devrimi yapmanın 3 aracından en önemlisidir. Diğer iki araç Halk Ordusu ve Halkın Devrimci Birleşik Cephesi'dir.

KP kitleleri, kadroları aracılığıyla örgütler ve onları devrimi gerçekleştirmek için sınıf savaşımında yerlerini almalarını sağlar.

Vur kurtul mantığıyla hareket eden devlet halkın en sıradan talebine dahi şiddetle saldırmaktadır. Ve her şiddet kitlede tepkiye neden olmaktadır. Ama bu tepkilere damgasını vuran kendiliğindenciliktir. Hedefsiz, amaçsız, organizesiz eylemlerin başarı şansı olmadığı için kalıcı kazanımlar elde edilemiyor, tepkiler kısır döngüye dönüşüyor. Halk eyleminin gücünü görmek ve kazanımlar elde etmek için devrimci önderlere ekmek su kadar ihtiyaç duymaktadır. Tavı gelmiş demir gibi şekil verilmeyi beklemektedir. Sınıf bilinçli önderlerin elinde bu tepki sınıfın çıkarını koruyan bir kılıca dönüşebilecekken, önderlik edilmediği koşullarda karşı devrimin elinde halkın tepesine inecek, bir balyoza dönecektir. Ve ülkemiz bugün bu gerçeği yaşamaktadır.

Biri olmadan diğerinin anlamsızlaştığı, etle tırnak gibi birini tamamlayan iki olgudur **Kadrolar ve Kitleler**

Kitlere hükmedemeyen, onları yönlendiremeyen, ve onlarla bütünleşemeyen kadro **Ordusuz kumandana** benzer, özünde de kadro değildir. Kadrolarda (**önderlerden**) yoksun kitlelerde serseri mayın gibidir. Kendiliğindencilik girdabında bir o yana bir buyana savrulur durur. Ne zaman, nasıl ve kimin patlayacağı belli olmaz.

Devrimi yaşayan bir olgu haline getirmek için kadroların kitlelere, kitlelerin de kadrolara ihtiyacı vardır. Bu ihtiyaçta ki insanların hem yönetici hem de yönetileni durumda olduğu, yani kafa ve kol emeğinin aynı kişilerde somutlandığı sınıfsız topluma kadar devam edecektir.

Ülkemiz uzun zamandır bir alt-üst oluş yaşıyor. Devrimci durum fevkaladedir. Artık **yönetenler** eskisi gibi yönetememektedirler. Hatta artık "Burjuvazinin İsyanı!" diye, yine burjuvaziyi umut olarak gösteren programlar dahi yapıyorlar. Bugün artık yönetilenler de eskisi gibi yönetilmek istememektedirler. Bir kaos, bir kargaşa ortamı yaşanmaktadır. Engels der ki "**kaos iyidir, devrimi körükler**" doğrudur. Ama o kargaşaya müdahale edilmediği müddetçe kendiliğindencilik ya da anarşizmin batağına saplanıp kalınır. Bundan da yine esas olarak emekçiler zarar görür, acı çeker.

Ülkemizde yaşanan ekonomik, siyasi, kültürel bunalım insanları bir arayışa itmektedir. Dünyaya kahredip kendi kabuğunda yaşayanların yanısıra düzen partilerinin ağına takılanlar da az değil. Özellikle halkın dini duygularını sömüren Refah Partisi, kitleleri ağına takmakta insanların içinde bulunduğu boşluğu din, iman teraneleriyle doldurmaya çalışmaktadır.

Vur kurtul mantığıyla hareket eden devlet halkın en sıradan talebine dahi şiddetle saldırmaktadır. Ve her şiddet kitlede tepkiye neden olmaktadır. Ama bu tepkilere damgasını vuran kendiliğindenciliktir. Hedefsiz, amaçsız, organizesiz eylemlerin başarı şansı olmadığı için kalıcı kazanımlar elde edilemiyor, tepkiler kısır döngüye dönüşüyor. Halk eyleminin gücünü görmek ve kazanımlar elde etmek için devrimci önderlere ekmek su kadar ihtiyaç duymaktadır. Tavı gelmiş demir gibi

şekil verilmeyi beklemektedir. Sınıf bilinçli önderlerin elinde bu tepki sınıfın çıkarını koruyan bir kılıca dönüşebilecekken, önderlik edilmediği koşullarda karşı devrimin elinde halkın tepesine inecek, bir balyoza dönecektir. Ve ülkemiz bugün bu gerçeği yaşamaktadır.

Kitlelerin eylemini pasifize etmek için sineğin bala üşüştüğü gibi tüm sömürücü sınıflar halkın etrafında dönmektedirler. Hepsi halkı kendilerine ram etmenin yolunu aramaktadırlar.

Yaşanan bu kargaşanın devrim lehine çözülmesi için, herşeyden önce somut şartların somut tahlili yapılmalı, kitlelerin ve kadroların gerçekliği ortaya konulmalı ve olması gereken yaşama geçirilmelidir.

Bugün kitleler egemenlere karşı tepki içinde bulunsalarda bu tepkiye niteliğini veren kendiliğindenciliktir. Ve topluma hala büyük oranda burjuva feodal değer yargıları damgasını vurmaktadır. 12 Eylül'ün yarattığı dejenerasyon ve depolitizasyon varlığını devam ettirmektedir.

Halkın politikaya ve okumaya ilgisi oldukça azdır. Günlük basını takip edenler binde 58'dir. Okumak için alınan günlük gazete en fazla 2 milyon civarındadır. En çok satış yapan kitap sayısı 3 bindir. Önemli yayınevleri bile kapanır duruma gelmiştir. Halkta kültür ve sanata ilgi oldukça azdır. TV'ye bağımlılık ise ona ters orantılı olarak fazladır. Ülke genelinde yaklaşık 300 bin kahvehane vardır. Bu kahvehanelere günde yaklaşık 50 kişi uğrasa, 15 milyon insan zamanının büyük bölümünü burda geçiriyor demektir. Zihinsel tembellik insanları ahtapot gibi sarmıştır. Halkın çoğunluğu bilginin insana sağladığı derinlik ve özgüvenden yoksundur. Üretim sistemi ve sömürücülere karşı duyulan öfke nedeniyle çalışma disiplini zayıftır. Halk özentilidir. Yoksulluğun hesabını sorma yerine ondan utanır durumdadır. Halk önemli ölçüde kadercilik etki altındadır ve her zaman bir kurtarıcı beklemektedir.

Görünürde bir başkaldırı, görünürde bir hareketlilik var ama bu nitelikli ve sınıf bilinçli bir hareketlilik değil. Bu hem ulusal, hemde sınıfsal mücadele için böyledir. Uzlaşmacılıkla malül olan ulusal harekete, ekonomik taleplerle kendini sınırlandıran işçi emekçi hareketi eşlik etmektedir.

Yaşanan gerçekler, devrimcilerin, komünistlerin önderliğine yalancı bir ihtiyacı duyurmaktadır. **Komünist devrimciler, şu andaki konumlarıyla bu ihtiyaca cevap vermekten uzaktır.** Ama bu uzaklık aşılacak bir sorun değildir. Yeter ki komünist devrimciler gelişmekte olan bu ivmeyi yakalayıp, olaylara iradi olarak müdahale edebilecek ve ezilen halklara yol gösterecek yapılanma içine girebilsin.

Ulusal ve sınıfsal mücadelesinin yapıldığı bir ülke ve içinde bulunduğu durum

bu iken, kadrolara düşen görev ne olmalıdır?

★ Kadrolar herşeyden önce halka inanmalıdır. Unutulmamalı ki, bütün değerlerin yaratıcısı emektir. Ve bu emeğin sahibi genel olarak halktır. Halk tükenmez bir kaynaktır. Egemenlerin saat başı "teröristlerin sonunu getirdik, belini kırdık" demelerine rağmen bir türlü sonunu getiremedikleri ve asla getiremeyecekleri- ki son tahlilde kendileri tarihin çöplüğündeki yerlerini alacaklardır- gerçeği halka dayanmaktan kaynaklanıyor. Bütün olumsuzluklarına rağmen devrimci harekete can veren halkın kendisi olmuştur. Devrimciler halkın olumlu değer yargılarını alıp kalıcılaştırırken, olumsuzluklarına karşı savaş açmalıdır. Bunu beceremeyen kadro kitlelerle kalıcı bağ kuramaz.

Halka güvensizlik herşeyden ön-

ce kendine güvensizliktir. Kadro her şart altında halka inanç ile bakabilmelidir. İnsan inanmadığı şeyler uğruna savaşım veremez. Bir-iki verir gibi görünür, üçüncüde değmez deyip kendi dünyasına döner. Bu nedenle halka inamak **mücadelede başarının ilk şartıdır.** Nazım Hikmet'in deşimiyle "Bütün zaafı ve kepezeliklerine rağmen onlara güveniyorum. Tarihi onlar yapmışlardır ve onlar yapacaklardır."

★ **Kadrolar sömürücülerin yenilebileceğine inanmalı** ve kitleyi buna inandırmalıdır. Kadro, herşeyden önce tarihsel bir haklılığa sahip olduğunu tüm benliğinde duyumsamalıdır. Düşman bugün taktik olarak güçlü olsada, son tahlilde, güçsüzdür. Mao yoldaşın dediği gibi "Onlar kağıttan kaplandılar. Zira hiçbir teknoloji hiçbir silah insan emeğinden üstün değildir. Bunları yapanda yine insan emeğidir. Eğer işçi emekçi kendi emeğinin, kendi gücünün bilincine varırsa- ki ona bu bilinci kazandırmak komünist devrimcilerin görevidir- egemenler bu güç karşısın-

Partisi ve kitleler

da dize gelmek zorundadırlar. Bunun tarihte yaşanmış onlarca örneği var. İşte Sovyet, Çin, Arnavut, Vietnam devrimleri vb. vb. O muazzam Amerika teknolojisine, o insan yutan Amerikan sermayesine rağmen, ABD emperyalizmi Vietnam halkının mücadelesi karşısında dize gelmişlerdir. Yankee'ler ülkeyi terk etmek zorunda kalmışlardır.

Bugün ülke solunun içinde bulunduğu gerilik ve bölünmüşlük, sosyalist ülkelerdeki geri dönüşün açığa çıkması, bazı insanlarda burjuvaziyi yenme noktasında tereddütler yaratsada; doğru olan, bilimsel olan burjuvazinin yenilebileceğidir.

İçinde bulunduğumuz ortamdan dolayı şu anda kadroların yapacağı en önemli görevlerden biri kitlelere bir yandan doğru eylemler için önderlik etmeye çalışırken diğer yandan varolan kendiliğindenci hareketin içine girip

lik; ideolojik hegemonya ve enerjik çalışmaya dayanır." Herhangi bir işi yapmak için yetenek önemlidir. Ama ondan da önemli belirleyici olan harcama emektir. Emek harcamakta üşüngeç olan biri asla önder satatüsü kazanamaz. Olsa olsa bürokrat olur. Bu tür insanlar partinin prestijini arkalarına alarak kendilerini kitlelere kabul ettirmeye çalışırlar. Oysa kadro bu kabullendirmeyi kendi ideolojik, siyasi otoritesine bağlı kılmalıdır. **Parti kadroyu yığınlara kabul ettirmez. Tam tersine kadro partiyi yığınlara götürür ve kabul ettirir.** Partiyi kitle nezdinde güçlü kılanda budur.

★ Kadro bir yandan kitleleri etkilemek için kendi bilgi tecrübe ve çabasını ortaya koyup ona parti siyasetini götürürken, diğer yandan da karşıdaki kişi yada kişileri partiye bağlı hale getirme kavgasını vermelidir. Partiyeye değil de, kendine bağlı kişiler yetiştirmek kadro niteliğiyle bağdaşmaz. Bu devrimci bir ilişki değil, ahbap-çavuş ilişkisidir. Ve bu ilişki bireysel, çıkar üzerine inşa edilir. **İlke kendine değil, partiye adam kazandırmaktır.**

★ Kadro planlı çalışmayı prensip edinmelidir. Bunun için de zamana hakim olmak zorundadır. Kadro zamanı dolu yaşamalı, zamanın planlamasına zaman ayırmalı, en önemlisi de zamanı çalan hırsızlara karşı savaş açmalıdır. Bugün en çok sıkıntısı çekilen ve yine en çok hovardaca harcanan şey zamandır. Oysa zaman ne uzatılabilir, ne de başkasından ödünç alınabilir. Ve bir daha geri dönmek üzere akıp gider. Bu nedenle zamanın değerini bilmeyen devrimci, sınıf mücadelesini kucaklayamaz ona gereken katkıyı sunamaz.

Bugün içinde bulunan dar pratiklik, kadro emeğinin büyük oranda çarçur olmasına neden olmaktadır. Oysa merkezi yapılanmaların sağlandığı, görev bölümünün sağlıklı yaşama geçirildiği yapılanmalarda bu enerji kaybı oldukça az olmaktadır ve kolektif bir çalışma hakim olmaktadır.

★ Kadronun düşünce ve davranışı bütünlük arzmelidir. Tutarsızlık kadroyu ve onun nezdinde Partiyi yıpratır.

Kitleler teoriden önce onu dile getiren insanların kişiliğinden etkileniyorlar. Eğer bu kişilik olumluysa -ki bu olumluluğun kıstası en basit göstergeyle söyledikleriyle yaşamının uygunluk arzemesidir- devrime sempatisi hızla gelişir, olumsuzsa devrime, devrimcilere kuşkuyla bakar, bağımsız düşünmesi, bilimi kavraması daha gecikir. Kimi de devrime katılmadan eski yaşantısında kalır.

Bu nedenle kendine devrimciyi diyen herkes ya da önderiği soyunan herkes onun gereklerini yerine getir-

mek zorundadır. Hiç kimse ya da hiçbir siyasi yapılanma kendi yetersizliğinin diyetini devrimci değerlere mal etmez, insanları, devrimci değerlerden soğutucu tavırlara giremez. Girdiği koşullarda gereken tepki gösterilmek zorundadır. Aksi takdirde devrimci değerleri korumak mümkün olamaz.

★ Kadro devrimci dinamizmi ile devrimci istikrarlılığını bütünlüklü yürütmelidir. Dinamizm ve istikrar bir devrimcinin var alma koşuludur ki bu kadroda daha üst boyutta olmalıdır.

★ Kadro büyük-küçük iş ayrımı yapmayan bir anlayışa sahip olmalıdır. Küçük işi yapamayanın büyük işide beceremeyeceği bilince çıkarılmalıdır.

★ Kadrolar diyalektik materyalizmi bilmek zorundadır. Materyalist felsefe güçlü olabilmenin ilkeli, esnek, ısrarlı davranabilmenin sürekli kendini yenilemenin anahtarıdır. Ve yine kadrolar ekonomi politikası bilmeli, halkın ekonomik durumunu yakından takip edip ona uygun politikalar belirlemelidirler.

★ Kadrolar daima yeniyi arayış içinde olmalıdırlar. Yeniye, eskiye karşı mücadele içinde ulaşırlar. Ve yenilenme ancak yaratıcı bir yıkıcılık olarak kabul edilirse başarılı olur. **Yenilenmeyi deha olanlar değil sıkı ve sistematik çalışanlar kazanır.**

★ Hedefe varmanın yolu ideolojik örgütsel ilkeleri ısrarla savunmaktan geçer. Kadro olmak her şart altında doğruları ısrarla savunmak ve akıma karşı göğüs germek demektir. I. Dünya Savaşı'nda Rusya halkları "Anayurt savunması" adı altında emperyalist paylaşım savaşına omuz verirken, Lenin ve yoldaşları tüm tepkileri göze alarak bu savaşa karşı durdular ve sonuçta kitleler tarafından kabul gördüler.

Yine ülkemiz koşullarında geniş emekçi kesim ısrarla yaratılmaya çalışılan şoven duyguların etkisiyle Kürt adını duyduğunda bölücülük yapıyor diye tepki duymasına rağmen, komünist devrimciler ısrarla Ulusların Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkı'nı savunmakta ve uygulanan milli zulme karşı savaşım yürütmektedirler.

★ Kadrolar bir yandan kitleler arasındaki yanlış düşüncelere karşı savaşırken, diğer yandanda P. içindeki revizyonist, oportunist düşüncelere karşı savaşım yürütmelidirler.

★ Kadrolar zaferleri sahiplenip, yenilgilerden kendilerini soyutlamamalıdırlar. Yaşanan her türlü olumluluk ve olumsuzluklarda kendi payını görmeli, dövüşmeden yenilme yerine dövüşerek yenilmeyi tercih etmelidir. Sınıf mücadelesi yenilgilerinden de ders çıkarmasını bilir. Paris komünü yenilgisi bunun en güzel örneğidir.

★ Kadrolar ekip çalışmasını hedef almalı ve uzmanlaşmaya önem vermelidirler. Kolektif çalışma bireysel çalışmanın panzehiridir. Bir KP'nin merkez otoritesi ancak kolektif önderlik tesis edebilir. Kolektif çalışmayı yaşama geçiremeyen bir KP'nin kadroları ne kadar yetenekli olurlarsa olsunlar -ki bireysel tavır sürdürmek süreç içinde kadroyu tükenişe götürür- halka önderlikte yetersiz kalacaktır.

★ Kadrolar eleştirilerinde P. yi sahiplenici davranmalıdırlar. Yıkıcı değil yapıcı, geriletici değil, ilerletici, önünü açıcı eleştiriler yapmalı. Sözün söylenmediği yerde eleştiriler kulağa tankuğa yaktır, bu tehliktir. Bu tür eleştiriler P.nin örgütsel işleyişini tahrir

Kadro olmanın birinci şartı çalışkan olmaktır. Lenin der ki "Önderlik; ideolojik hegemonya ve enerjik çalışmaya dayanır." Herhangi bir işi yapmak için yetenek önemlidir. Ama ondan da önemli belirleyici olan harcanan emektir. Emek harcamakta üşüngeç olan biri asla önder statüsü kazanamaz. Olsa olsa bürokrat olur. Bu tür insanlar partinin prestijini arkalarına alarak kendilerini kitlelere kabul ettirmeye çalışırlar. Oysa kadro bu kabullendirmeyi kendi ideolojik, siyasi otoritesine bağlı kılmalıdır. Parti kadroyu yığınlara kabul ettirmez. Tam tersine kadro partiyi yığınlara götürür ve kabul ettirir.

eder.

★ Kadrolar kitlelerle ilişkilerinde, zorun zorbalığın erdem olmadığı, gerçek zaferin kitleleri inandırmak olduğu bilinciyile hareket etmelidir.

★ Kadrolar insandır. İnsana özgü hiçbir şeyin yabancısı değil, olmamalıdır. Onun toplumsal beklentisi yanında bireysel beklentileri de vardır. Ama ona kadro niteliğini veren toplumsal sorumluluğunu herşeyin başına almazdır.

★ Kadrolar sınıf mücadelesi içinde kendi birikimi ve üretimi üzerinde çalışır.

Bu tür kadrolar yetiştirmek Komünist Partisinin birinci görevidir. Zira kitlelere önderlik ve alınan kararların uygulanışı ancak bu tür kadrolarla olanaklı olmaktadır.

onu bilinçli bir hedefe yöneltmek olmalıdır. Var olan isyankar ruha, hoşnutsuzluğa bilinç unsuru katmalıdır. Kendiliğindenci hareketi yönlendirmenin ilk şartı onun kavranmasından geçiyor. Kitleler neler talep ediyor, neyi ne kadar yapacak kapasitededir bunu bilmek ve buna yön vermek için hareketin içinde yer almak gerekir. Uzaktan kumandayla emekçi halka önderlik edilemez. Kadro ne yaptığından neyi hedeflediğinden eminse, kitle kuyrukçuluğuna düşmesi mümkün değildir. Ama bilimsel düşüncenin yol göstericiliğine uygun davranmayan kadro, pratikte ne kadar politik keskinlik yaparsa yapsın kendiliğindenci hareketi aşamaz.

Sosyalizm uğruna mücadele veren kadrolar, geleceği kurmanın savaşı olan sınıf savaşımında tavizsiz ve uzlaşmaz bir politika izlerse -ki izlemek zorundadır- sınıf mücadelesini doğru rotaya oturtmuş demektir.

★ Kadro olmanın birinci şartı çalışkan olmaktır. Lenin der ki "Önder-

Retrans direnişçilerine saldırı

■ İstanbul/ Özgür Gelecek-Sendikaya üye oldukları gerekçesiyle işten atılan ve 125 gündür iş yeri önünde işe geri dönme mücadelesi veren Retrans işçileri 24 ekim sabahı jandarma tarafından saldırıya uğradı. Faşizmin askeri kuvvetlerince saldırıya uğrayan işçiler küfürlü, dayaklı ve tehdit dolu sözlerle gözaltına alındılar. Retrans'da çalışan 140 işçi TÜMTİS (Türkiye Motorlu Taşıtlı İşçileri Sendikası) sendikasına üye oldukları gerekçesiyle bundan yaklaşık 3.5 ay önce işten atılmış ve bunun üzerine işçiler direniş çadırı kurarak greve çıkmışlardı. Saldırıda gözaltına alınan 20 direnişçi işçisi birlikte TÜMTİS Örgütlenme Sekreteri Kenan Öztürk'te bulunuyor. Gözaltına alınanlar aynı akşam serbest bırakıldılar. Direniş çadırları yıkılan işçiler ise tekrar çadırlarını kurarak direnişlerini sürdürüyorlar. Egemen sınıflar emek cephesini örgütsüzleştirerek zayıf düşürmeye ve kendi potansiyonlarında denetlemeye çalışmaktadır. Reformist, devletin has usaklığını yapan sendika ağaları aracılığıyla da işçi kitlesini sınıf perspektifinden uzak tutarak sadece ekonomist yaklaşımlara hapsedmeye yönelmektedirler. İşçi sınıfı unutmamalıdır ki, siyasi iktidarı hedeflemeyen hiç bir hareket başarıya ulaşamaz. Hedef sorunların temel sebebi olan özel mülkiyet sistemini, sömürü çarkını yok etmek olmalıdır. Aksi takdirde dar ekonomik taleplerle sınırlandırılmış istekler kısır döngü içerisinde kendini tekrarlayıp duracaktır.

MASA BAŞINDA İŞÇİLERİ SATANLAR

sınıf adına hareket edemez

► Türk-İş, 26 ekimde hükümetle ilk 6 ay için %16 ve ikinci 6 ay için %16 gibi komik zam oranlarıyla anlaştı. Böylece işçi ve emekçiden yana değil egemenlerden yana olduğunu bir kez daha gösterdi.

Ankara/Özgür Gelecek- Türk-İş hükümetle anlaşarak kimden yana olduğunu bir kez daha gösterdi. Grevleri devam ettirme cesaretini gösteremeyen Türk-İş yönetimi ve Türk-İş Başkanlar Kurulu, işçilerin yükselen tepkisi karşısında çaresiz kalarak girdiği eylemliliklerden çark etti. Çünkü Türk-İş öz itibarıyla işçilerin düzene olan kinlerini ve öfkelerini hedef şaşırtarak ters yüz etmekle görevlendirilmiş bir kurumdur. Efendilerine hizmette kusur eylemeyen Bayram Meral gibi sendika ağaları, sarfettikleri albenili lafları her zamanki gibi dümen kırarak yutmak zorunda kaldı. Türk-İş daha önce aldığı "grevler ertele-nirse hiçbir işçi çalışmayacak" kararını çiğneyerek, nihayet 26 ekimde hükümetle anlaştı. Buna göre ilk yıl için; ilk altı ay % 16, ikinci 6 ay % 16 zam ve ikinci yıl için; ilk 6 ay % 18, ikinci 6 ay %20 zammın altına imza attı. Böylece zamların yıllık ortalaması birinci

yıl % 25.3, ikinci yıl % 29 civarında olacak. SSK ve Bağkur emeklilerine % 55.3 oranında zamlı aylık verilecek.

Burjuva basını ise yükselen işçi eylemliliklerinde aldığı tavırla, yayınlarıyla kitleler nezdinde iyiden iyiye teşhir olmuştu. "Ülkenin iyiliğini düşünenler, ihanetçiler, amaçları farklı bunların" şeklinde yaptıkları ucuz politikalarıyla MGK'nın kendilerine biçtiği misyonu eksiksiz uygulayan burjuva basını, yine aynı misyon gereği işçilere verilecek olan ücretler konusunda da işini yaptı. İşçilere uygulanan zamlar konusunda oranları hakkında bilgi vermek yerine, her defasında "şu kadar trilyon, bu kadar trilyon veriliyor" şeklinde yayın yaptı. Asıl amaç, oranların düşüklüğünü yansıtmayarak rakamın yüksekliğini göstermeye çalışmaktı.

Bu arada gözden kaçırılan, fazlasıyla önemsenmeyen bir olgu var. Türk-İş'in aldığı grev kararları ve yükselen eylemliliği sırasında Türk-İş bünyesindeki faaliyet yürüten bazı sendikalar devletin işçileri karşı karşıya getirme politikasına ve olayı sadece ekonomik taleplerle sınırlandırması yönündeki şekillerinin etkisinde kalarak hükümetle yaptıkları el altından görüşmelerle anlaşarak grevlerine son verdiler. Başta Haber-İş olmak üzere birkaç sendikanın bu tavır Türk-İş'in tüm reformist ve uzlaşmacı özünü karşı grev kırıcılığıdır, eylemi bütünsellik içerisinde değerlendirdiğimizde diğer sendikaları satmaktır. Birkaç sendikanın bu tavır karşısında olayı kınama yazısı ve "ihraç edeceğiz" söylemiyle geçiştiren Türk-İş yönetimi aslında ileride kendi düşeceği konumu dikkate alarak hareket etmiştir. Çünkü so-

Türk-İş'in işçiyi satması sonucu, %25'lerin üzerinde zammı kabul etmeyen liman işçileri %16 zamma talim ettirilecek.

nuç itibarıyla ne bu sendikaları ihraç etmiştir ne de eylemliliklerini kararlıca sürdürerek, işçilerin çıkarlarına denk düşen bir sonuca varmıştır.

Bu arada hükümetle anlaşmaya vararak işbaşı yapma kararı alan Türk-İş'in bu tutumuyla ilgili olarak Liman-İş Genel Başkanı Hasan Biber'le görüştük. "Liman-İş olarak toplu iş sözleşme görüşmelerinde hiçbir ödün vermedik." ifadesini kullanan Biber "İstedikimiz an limanları durdururuz." dedi. Biber sözlerine şöyle devam etti: "Greve çıkmamızla birlikte ortlama 350-700 milyon dolar günlük sermaye akışını durdurduk. 17 ekimdeki miting bizler için zaferdi. Ama bugün sonra Türk-İş toplantı yaparak grevleri kaldırılmı önerisini getirdi. Buna karşı çıktık. Liman-İş olarak şunu açıkça söylüyorum ki, bize

%25'lerin üzerinde zam verilecekti. Bunu kabul etmedik. Her şeyden önce sınıfın birliği dedik. Bugün %16'ları kabul etmek durumundayız. Bu sorumsuzluk değil mücadeleyi bütün olarak gördüğümüzdür."

Türk-İş'in konumu ve amacı bellidir. Her defasında devletle uzlaşmadaki ustalığı, birçok şaşaalı laflardan sonra işçileri masada satması, kısacası yaşananlar kanıttır. Gerçek sınıf çıkarlarını düşünmek, adına hareket edilen işçilere sınıf bilincini yerleştirmek, mücadelesinin boyutunu sekteye uğratan, uzlaşan, satan sendika ağalarına karşı konfederasyon içerisinde savaşmaktır. Özcesi; sendikanın sarı rengini mücadelelerle kırmaya boyamak, ekonomist taleplerden öte siyasi iktidarı hedeflemektir, eylemliliklerde tutarlı ve kararlı olabilmektir.

ADI:İŞÇİ, SUÇU: SENDİKALI OLMAK

Mis Süt işçileri ölüm orucunda

İzmir/ Özgür Gelecek: Özelleştirme kapsamı içerisinde alınan KİT'lerden biride MİS SÜT. Tekfen Holding tarafından Ankara, Eskişehir ve İzmir'de bulunan MİS SÜT işletmeleri satın alındı. Komprador kapitalistler bu satın alışı ardından eşyanın doğası gereği ilk etapta işe, ücretleri düşürmek, sendikasıylaştırmak ve çeşitli sosyal güvenceleri kısıtlamakla başladılar. Fakat bu tür hak gaspları ve uygulamalarından önce, iyiden iyiye teşhir olan yüzleri ve politikalarının bilinmesinden ötürü bir yazılı bildiriyle işçilere yönelik olarak; "İşçilerin hiç bir sosyal hakkını karışılmayacak, daha önceden yürürlükte olan sözleşmedeki bütün her şey geçerlidir" şeklinde taahhütte bulundu Tekfen Holding. Kısa bir süre sonra maskesini indirerek gerçek yüzünü gösterdi. 10 ekim günü müdüriyete çağrılan iki sendikalı işçi ve bir sendika temsilcisine işten çıkarıldığı söylendi. Oynanan pis oyunun farkına varan işçiler, amacın ilk anda sendikalaşmayı yok ederek devamında işçi atmaların

► Mis Süt İşletmeleri Tekfen Holding tarafından satın alındı. Patronların ilk günlerde taahhüt ettiği güvencelerin koca bir aldatmaca olduğu kısa bir süre sonra anlaşıldı. İki sendikalı işçi ve bir sendika temsilcisinin işine son verildi. Yaklaşık 120 işçi arkadaşlarının tekrar işe alınması talebiyle greve çıktılar. 8 işçi ise halen ölüm orucunda.

hızla artacağını ve hak gasplarının yoğunlaşacağını gördüler. Bunun üzerine yaklaşık 120 işçi 11 ekim günü işten atılan işçilerin yeniden işe alınması talebiyle greve çıktılar. 8 işçi ise bedenlerini açlığa yatırarak ölüm orucuna girdiler. Direniş karşısında paniğe kapılan patronlar sınıfının getirdiği dayanışma ve işbirliği karakteri gereği polisleri devreye sokarak işçileri yıldırma, korkutma politikasını güttüler. Öte yandan bu tür girişimlere taviz veremeyeceklerini söyleyen direnişçi işçiler, ölüm orucu ve iş bırakmanın yanısıra eylemlerini üzerlerine beyaz kefen giyerek boyunlarına astıkları bir ilanla devam ettiriyorlar. İlanda; "Adı: İşçi, Suçu: Sendikalı Olmak, Cezası: Ölüm. Hakim: Mis Süt İşverenleri yazılı.

Patronların hak gasplarına yönelik yaptırımları karşısında işçilerin ilk anda vereceği mücadelenin önemi çok büyüktür. Çeşitli oyun ve baskılar karşısında tepki ve kinle yürütülen radikal temeldeki eylemlilikler; genellikle patronun köşeye sıkışmasından kaynaklı olarak uzlaşma yönündeki politikaları nedeniyle pasifleşmekte veya hut sonuç alınmadan bitirilmektedir. Oysaki işçiler baştan itibaren haklı ve meşru taleplerle çıktığı bu eylemliliklerinde tutarlı olmalı, patronun şekere bulandırılmış mermilerine asla aldanmamalıdır. Emekçilere gerekli olan sabrı, uyanıklığı ve bilinci sağlayacak olan yegane olgu ise; ait olduğu sınıfın bilimi ve örgütlü gücü ile dayanarak militanlaşmasından geçmektedir.

Refah memur atmaya devam ediyor

Ankara/ Özgür Gelecek- 27 Mart seçimleriyle Ankara Büyükşehir Belediye Başkanlığı'na gelen Melih Gökçek'in ilk icraatı belediyede çalışan 61 işçinin işine son vermek oldu.

Son zamanlarda da 70 kamu emekçisi daha işten atıldı. Atılan memurlar ileriye demokrat nitelikli olduklarından RP'li belediye başkanının gazabına uğrayarak belediyeden tasfiye edildiler.

26 ekimde CHP Genel Merkezi'nde Belediyeden atılan memurlar, basın açıklaması yaptılar. Açıklamayı okuyan Tüm Bel-Sen Eğitim Sekreteri Haydar Şahin, belediyede yaşanan işçi-memur kıyımları, sürgünler, baskılar, taş ve kum ocaklarında çalıştırmalar, sicil bozmalar, zabıta ve itfaiye memurlarını sivile göndermeler, karışıklarda, çalıştırmalar, tehditler,

mah-keme kararlarına uymamalar, memura bülten dağıttırmalar gibi haksız uygulamalara dikkat çekti.

Daha sonra demokrasi havarasi kesilen CHP Genel Sekreteri Adnan Keskin; RP'li belediyede çalışan memurlar dünya görüşlerinden dolayı işinden, aşından ediliyor, hukuk kuralları çiğnenerek işten atılıyor. Bu uygulamalardan da RP'nin kirli yüzü bir kez daha ortaya çıkmıştır. Bunlar adil düzen değil, kursa kursa zorba, eşkiya düzeni kurarlar. CHP olarak bu haklı mücadelenizin yanındayız" dedi.

Memurlar "Susma Susukça Sıra Sana Gelecek!", "Adil Düzen Dediler Hakkımızı Yediler!" sloganlarıyla dağıldılar.

HERŞEY SINIRSIZ TALAN İÇİN

Emperyalizm ve Kafkas petrolleri

Nihayet onca çabanın ve koşturmanın mutlu bir şekilde sonuçlandığı Türk egemenlerinin borazanı olan medya tarafından kamuoyuna haykırıldı; Kafkasya petrollerinde şahsımıza ait (!) proje Azeri Petrolleri Uluslararası Konsorsiyumu (AIOC) tarafından Bakü-Novorossisk hattı ile birlikte uygun görüldü ve 9 ekimde Azerbaycan Cumhurbaşkanı Haydar Aliyev'in ağzından Bakü'de tüm dünyaya duyuruldu. Açıklanan kararlarla birlikte erken üretim konusunda Hazar Denizi'ndeki petrol yataklarının modernizasyonu ve petrolün Bakü-Novorossisk ile Bakü-Süpsa hatları vasıtasıyla iki ayrı güzergahtan taşınacağı kesinleşti. Buna göre Kuzey Yolu diye nitelendirilen Bakü-Novorossisk hattından petrol, Rusya topraklarından Novorossisk limanında tankerlere yüklenecek, Bulgaristan'ın Burgaz limanına taşınacak ve buradan yeraltı boru sistemiyle Yunanistan'ın Dedeağaç bölgesinden Akdeniz'e ulaştırılacak. Batı Yolu olarak adlandırılan Bakü-Süpsa hattında ise petrol Gürcistan üzerinden Süpsa'ya getirilip tankerlerle Boğazlar kanalıyla dünya ticaretine sunulacak. İki petrol hattına ait bir takım teknik verilerde ana hatlarıyla şöyle: Novorossisk hattının Rusya kısmı mevcut, ama yenilenmesi gerekiyor. Bakü-Süpsa ise yeni dönecek. Kuzey Yolu 1346 km.lik bir uzunluğa sahip, proje maliyeti ise 56 milyon dolar, Batı Yolu 926 km. ile diğerine nazaran daha kısa ama yeni döneceği için maliyet tutarı 231 milyon dolar. Rusya projesinin Mart 97'ye kadar tamamlanması öngörülürken ABD patentli "Türkiye Projesi"nin en iyi ihtimalle Temmuz 97'de bitmesi bekleniyor. Gerçi açıklanan kararlarda

Türkiye egemenleri projeye yüksek meblağlar ödemelerine rağmen boru hattı Türkiye topraklarından geçmediği için petrolün taşınmasından getiri sağlayamayacaklar, ama ana üretim için öne sunulan Bakü-Ceyhan hattının bir başlangıcı olacağı sanısıyla buna "katlanmaktalar".

petrol hattının kullanımında eşzamanlılıktan bahsedilmesine karşın, Rusya'nın bölgedeki siyasal-askeri etkinliği ve Türkiye'nin finansman ve yatırım için istikrarlı kaynak aktarımı yapmasının zorluğu düşünüldüğünde (Türkiye Bakü-Süpsa hattının 200 milyon dolarlık bölümünün finansesini üstlenmekte) eşzamanlılık ilkesinin yaşam bulması zor görülüyor. Yani erken biten boru hattı önce kullanıma açılacak ve bu da büyük bir olasılıkla Rusya lehine gelişecek. Ayrıca, Türkiye egemenleri projeye yüksek meblağlar ödemelerine rağmen boru hattı Türkiye topraklarından geçmediği için petrolün taşınmasından getiri sağlayamayacaklar, ama ana üretim için öne sunulan Bakü-Ceyhan hattının bir başlangıcı olacağı sanısıyla buna "katlanmaktalar".

Gerçekte sorun ne?

Yüzeysel görüngü bu. Gerçekte ise sorun Türk egemenlerinin Kafkas petrollerinin ticarete akıtılmasında kısmi denetim sağlamaları sorunu değildir. Söz konusu olan ABD imalatlı politikalarla Rusya'nın "arka bahçesi"nde etkinlik kurmak için ABD'nin taşeroluğunu yapmaktır.

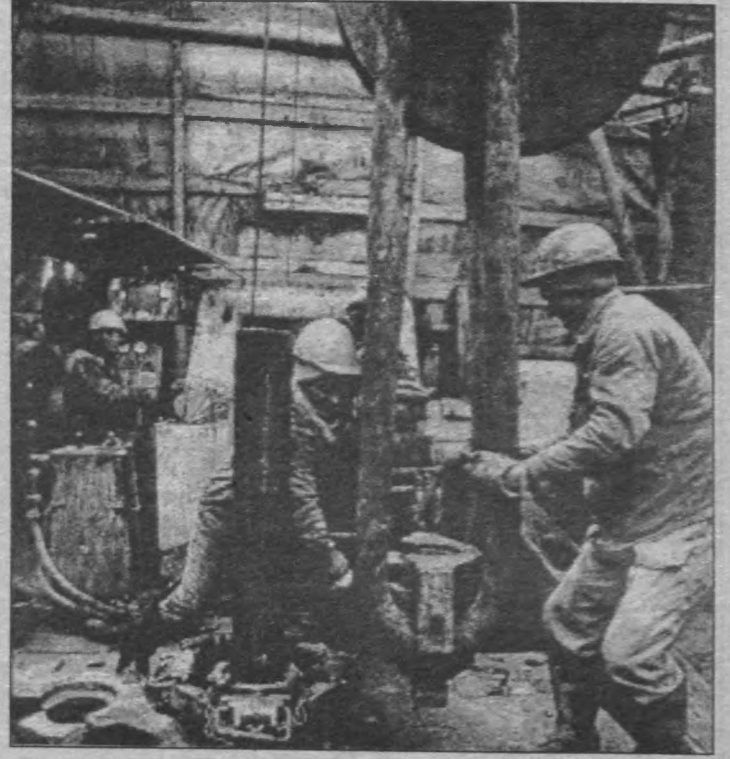
Evet, Azeri petrolleri erken üretimi iki ayrı boru hat-

tı güzergahı ile emperyalizme sunulacak. Proje çok büyük ve bununla orantılı olarak bölge ve dünya konjonktüründe önemli bir yere sahip. Çıkarılıp pazarlanacak petrolün hacim büyüklüğünü belirtmek için şu örnek verilmekte: Novorossisk hattı tamamlandıktan sonra hattın petrolle dolması için 4 ay boyunca petrol pompalamak gerekte imiş. Bir de bunun ana üretim değil de erken üretim olduğu göz önüne alınır ve yine buna diğer Türkiye Cumhuriyetlerinden aktarılacak petrol ve doğal gaz eklenirse bölgenin ikinci Ortadoğu olacağı benzetmesi yapılabilir.

İkinci Ortadoğu mu?

Ama kapitalizmin insanlık tarihinde petrol ve savaş olgularının ayrılmazlığı düşünüldüğünde ve yine bu ayrılmazlığın en iyi örneği olan Ortadoğu'daki emperyalist dalaşların ezilenler nezdinde yol açtığı sefalet ve zulmün boyutu görüldüğünde Kafkasya'nın ikinci Ortadoğu olması bu coğrafya ve sömürülenler için pek de müjdeli bir haber değildir.

Daha şimdiden çizilen panorama bunu doğrulamakta-

dır. Azerbaycan ve Ermenistan'da hayata geçirilen katliamlar şimdilik, her an tekrar gündeme sokulmak için ertelenmiştir. Keza, Azerbaycan'da darbe girişimleri, suikastler, egemenlerin farklı çıkar grupları arasındaki iç savaş hazırlıkları sürüp gitmektedir. Gürcistan'da Rusya odaklı girişimler Şevardnaze'ye yapılan suikast teşebbüsüyle iyice gün yüzüne çıkmıştır. Çeçenistan topraklarındaki kan ise henüz kurumamıştır.

Balkanlar ve Ortadoğu çerçevesinde durum

Emperyalist pazar dalaşının Kafkasya boyutunun bir kısmıdır bu olanlar ve bu boyut Balkanlar ile Ortadoğu'daki yeni gelişmelerden bağımsız ele alınamaz:

Eski Yugoslavya sınırları içerisindeki Almanya, Rus-

ya ve ABD'nin güç mücadelesi olarak verilen savaşın "barış" a ve yeni bir coğrafi sınır çizimine gitmesi; Ortadoğu'da Kürt sorununun Türkiye'yi de içine alan bir biçimde "uluslararasılaştırılması" bu gelişmelerden bazılarıdır. Gerçekleştirilen tüm bu politikalar, hayata geçirilmeye çalışılan tüm bu senaryolar dünyanın yeniden emperyalistler tarafından şekillendirilmesinin parçaları olarak algılanmalıdır.

Kıscası emperyalist ülkeler başta ABD, Almanya, Rusya, Japonya olmak üzere yeni hegemonyalar kurmak, varolanları perçinlemek için heran ölmeye ve öldürmeye hazır dırlar.

Sömürüye hayır diyelim

Ölen kimdir? Emekçiler, ezilenler, sömürülenler.

Ne için? Burjuva emperyalist azınlığın daha çok sömürmesi, daha çok asalaklaşması için.

Biz ezilenler, sömürülenler, emekçiler için çözülmesi aciliyet gerektiren bir paradoks: Daha çok insandılaşılmalı için ölmek.

Paradoksun çözümü, insanlaşma mücadelesini Maoist ideoloji temelinde sürdürmek, Komünist toplumu "ütopyasını" güncelleştirmek. Güncelleştirmek ise MLM ideoloji ve siyaseti kavramış Komünist Partisi'nde örgütlü savaşı nicelik ve nitelik olarak yükseltmekte yatmaktadır.

Sorun Türk egemenlerinin Kafkas petrollerini kısmi denetimi değildir. Söz konusu olan ABD imali politikalarla Rusya'nın "arka bahçesi"nde etkinlik kurmak için ABD'nin taşeroluğunu yapmaktır. Azeri petrolleri erken üretimi iki ayrı boru hattı güzergahı ile emperyalizme sunulacak.

Sanat Üzerine

Georgi Plehanov

Sanatçı ve Çevresi

Bir sınıfın sanatçıları, yazarları, düşünürleri bu sınıf kendisinden beklenilene yapmadığı ya da çok az yaptığı için bazan onunla çatışır, onu eleştirirler, yererler. Sanatçılarla toplumsal çevre arasındaki bu anlaşmazlık, sanatın sınırlarının dışında ya da üstünde olduğunu göstermez. Böyle bir sanat yoktur. Okadar ki, toplum dışı olduğunu öne süren bir sanat dahi, hep bir toplumsal kümenin çıkarına hizmet eder.

"Tiersot, yüzeyden yani idealist bir tutumla şu gerçeği saptar: Zamanın burjuvazisi, edebiyat ve sanatta kendini ideologlarınca canlandırılan özlemlerle duyguların çoğunu anlamıyordu. Tarihte, ideologlarla eğilim ve beğenilerini yansıttıkları sınıf arasında buna benzer anlaşmazlıklar eksik değildir. Bunlar, insanlığın düşünsel gelişimindeki özgülleşmelerin (particularites) kaynağıdır. Adı geçen anlaşmazlık, karşı aşağılayıcı bir tavır takınmalarına yol açar. Bu tavir, günümüze değin birçok bön gençleri yanıltmış, romantizmin burjuva üstü özelliğini anlamalarını önlemiştir. Oysa, başka yerde olduğu gibi burada da, bu çeşit bir anlaşmazlığın kökü ve niteliği son çözümde ancak içinde anlaşmazlığın doğduğu sınıfın ekonomik durumuyula açıklanabilir. Her yerde olduğu gibi burada da, düşünmenin esrarı üstüne gene o, ışık serper."

Burjuva toplumuna karşı romantiklerin kafa tutması biçiminde ortaya atılan "sanat için sanat" akımı, gerçekte, onlar için bir paravanadır. Çünkü onların protestosu, ne denli keskin olursa olsun, gene de devrimci bir özellik taşımaz. Rejimin toplumsal ve siyasal temellerine kadar uzanmaz. Burjuva topluma sırt çevirmeleri onu kendi dehalarına ve güzel ruhlarına layık bulmayılardanır. Nitekim, kendi çevrelerinden kaçmak için, yabancı ülkelere, Ortaçağın geçmişine, mistisizme sığınır...

G. Plehanov
Sosyalist Açından
TOPLUM, SANAT ve
ELEŞTİRİ

Savaş ve Barış

Eser: Lev TOLSTOY

Medet Şahin

Tolstoy'un "Savaş ve Barış" adlı romanından uyarlama kaliteli bir oyun izlemek isteyenler, Harbiye'deki Muhsin Ertuğrul Tiyatrosu'na gönül rahatlığıyla gidebilirler. Maddi bakımdan da fazla kaygılanmaya gerek yok, çünkü bilet ücreti 40 bin lira.

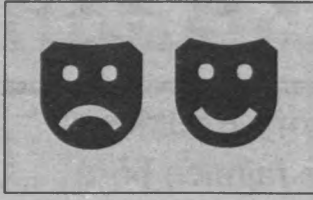
Romanın hepsi değil fakat önemli kısımlarının oynanmasına rağmen, oyun yaklaşık 3 saat sürüyor.

"Savaş ve Barış", 1800'lü yıllardaki Rusya'yı anlatıyor. Oyunun öne çıkan iki kahramanı var: Andre ve Pierre. Kahramanlarımızın ikisi de, sosyal ve ekonomik bunalımlar içerisinde Rusya'da, aristokrat kesimden gelme insanlardır. Andre, büyük toprak ağası Prens Balkonsky'nin oğludur. Pierre ise, şehir aristokrati zengin bir kont çocuğudur.

Çar I. Alexander'ın tahtta olduğu bir dönemde, 1789 Fransız Burjuva Devrimi'nin etkisi altında kalan aristokrat aydınları temsil eden Piere, bunalımdadır. Çünkü, Çar, Prusya'yla ilişkileri geliştirmek uğruna, Prusya-Fransa savaşına asker vermektedir. Andre ise, kişilik arayışı içerisinde. Dönemin Fransa imparatoru Napoleon Bonapart'ın askeri yeteneklerine hayrandır ve onu yenmek istemektedir.

Andre, hamile eşi Lisa ve dostu Pierre'nin tüm ısrarlarına rağmen, savaşa gider. Bu arada, babası ölen Pierre muazzam bir mirasa sahip olur, fakat yine de mutsuzdur. Savaşın alt-üst edici ortamı, Fransız Devrimi'ne olan aydınca hayranlık, buna karşılık Pierre'nin aristokrat zenginliği beynini kemirmektedir... Dostu Andre'nin savaşta vurulduğunu sevinçle söyleyen bir teğmene kızarak düelloya davet eden Pierre, teğmeni vurduktan sonra iyiden iyiye bunalıma girer. Ve çareyi,

Ne İzleyelim?

yarı mistik, yarı Fransız Devrimi hayranı bir çözümde arar: Kendi kendini kadenci bir anlayışla iyiliğe adar ve tüm malvarlığını köylülere dağıtır.

Andre ise ölmemiştir. Fakat savaştan pişman döner. Üstelik, eşi Lisa doğum sırasında ölmüştür. Pierre'yi bulur. Napoleon, Prusya'yı yenmiş, Pierre reformlardan daha umutludur. Andre de, can dostuyla beraber Rusya'da olabilecek reformları düşlemeye başlar.

Çar I. Alexander da reformlar tasarlamaktadır. Köylülük, müthiş bir biçimde Fransız Devrimi'nin etkisi altındadır. Çarlık sistemi bu haliyle yozlaşmıştır ve egemen sınıflar bunun farkındadır. Andre, savaştan döndükten sonra, kişilik bunalımlarına çareyi reformlarda arar. Hatta devlet kademelerinde yükselip, Çar'ın reform planlama işlerinde yetkili bir mevkiye getirilir. Bu arada, aristokrat Rastova ailesinin küçük kızı Nataşa'ya aşık olur. Dünyası değişir. Mutludur. Babası Prens Balkonsky'nin kendisine verdiği büyük çiftlikte mutlu bir hayat yaşamak istemektedir. Buradaki köylülere, ücretli işçi gibi çalışmaya başlar. Oysa babası, köylülere serf olarak çalıştırmaktadır. Bir gün, babasının serflerine yardım için gönderdiği köylülerden birini Prens Balkonsky cezalandırmak ister. Köylünün suçu, Andre'nin uygulamalarını övmesidir. Oğul Andre ise buna karşı çıkar. Buradaki büyük çatışki, aslında, Rusya aristokrat burjuvazisinin çatışkısıdır. Baba, eski üretim ilişkilerini savunmaktadır. Çünkü, reformlar durdurulamaz bir hal alabilir ve Fransa'da olduğu gibi giyotin, bu feodal efendilerin kellesini aniden

Prusya-Fransa savaşı, Napoleon savaş alanına hakim bir tepedeyken, yerde yaralı yatan Andre'yi farkediyor.

kesebilirdi. Oğul ve Pierre ise, Prens'in "akıllıca düşünmesini" istemektedir. Çünkü bu sistemin devam etmesi zaten köylü isyanlarını yaratacaktır. Dolayısıyla, iktidarı elde tutmak için bazı reformlar yapmak gerekmektedir.

1812 Fransa-Rusya savaşı, Çar'ın tüm reform paketlerini çöpe atmasına neden olur. Çünkü aristokratlar ve burjuvalar, gelişen köylü hareketlerinden ve savaşın besleyeceği iç çelişkilerden korkmaktadır.

Nataşa'nın kendisini aldattığını sanan ve savaşın başlamasıyla reformların çöpe atılmasından dolayı yeniden bunalan Andre, "onurlu bir intihar" olarak gördüğü savaşa gider. Pierre ise, "iyi insan olma yolunda" çabalarken, köylülerin hem toprak ağalarına ve hem de işgalci Fransız ordusuna karşı giriştikleri partizan savaşının önderlerinden biri olur.

Napoleon, Çar tarafından değil ama, tam da Moskova önlerine dayanmışken azgın Rus kışı tarafından yenilir. Andre, bu savaşta yara almış, Nataşa'nın kollarında ölmüştür. Zaten Pierre de Nataşa'yı sevmektedir ve onunla evlenir. Yani tam bir mutlu son.

Oyunun en belirgin teması, Tolstoy tarafından geliştirilen, sınıflardan bağımsız savaş ve barış olguları. Tolstoy, savaşı eleştirirken, insanların savaşmasını ve barışmasını rastlantı ve kadere bağlıyor. İnsanların mutluluklarını ve mutsuzluklarını da, Oyunda sınıflar yok, sa-

dece insanlar var. Savaşın haklı olup olmadığı da önemli değil, çünkü savaş rastlantılara ve kadere bağlı bir olgu. Ancak, soyut bir barışseverlik biz insanları savaştan kurtarabilir.

Fakat, oyunu sınıfsal tarzda düşünerek izleyenler, olguları Tolstoy'dan daha doğru değerlendirebilirler. Bu arada belirtmek gerekir ki, Tolstoy tüm idealizmine rağmen tarihi olguları iyi vermiş.

Oyunu güzelleştiren en önemli etkenlerden biri de kuşkusuz dekor, kostüm ve seslendirmeler. Oyunda, tüfekler gerçekten patlıyor, hatta kıvılcım çıkarıyorlar. Savaş esnasında her taraf dumanlar ve ateşler içerisinde kalıyor. Sahnede gerçek bir ateş yakılıyor ve askerler bu ateşin başında uyuyorlar. Sahnenin arkasındaki büyük ekrandan, gökyüzünü ve bulutları izleyebiliyorsunuz. Müzik çok güzel, oyuncular tek kelimeyle iyi. Sahne kendi etrafında dönerek farklı yerlere götürüyor insanı.

Unutmadan belirtiyim, çevrenizde sizler gibi halktan değil de burjuva sınıftan insanların çok olduğunu görürseniz şaşırmayın. Bilet 40 bin lira olmasına rağmen, halk, tiyatro sanatına uzak. Çünkü, burjuvazi, üretim araçlarının mülkiyetinin yanı sıra, kültürü de kendi tekeline almış. Dolayısıyla şaşırarak yerine, halkın iktidarına ve sosyalist tiyatrolara ihtiyacımızın yakıcılığını düşünmek daha doğru.

Büyük toprak ağası Prens Balkonsky, Rusya'da toprak reformu yapılmasına karşı çıkan aksi bir adamdır.

Ekim devrimi ve edebiyat ilişkisi tartışıldı

Ekim Devrimi'nin yıldönümünün yaşadığımız şu günlerde, yıldönümü dolayısıyla çeşitli etkinlikler düzenleniyor. Bu etkinliklerden biri olan Ekim Devrimi ve Edebiyat ilişkisi konulu panel, 28 ekim günü Evrensel Kültür Merkezi'nde yapıldı.

Cumhuriyet Gazetesi yazarlarından Şükran Kurdakul, tiyatro eleştirmeni Yılmaz Onay ve şair Tevfik Taş'ın panelist olarak katıldığı paneli yaklaşık 50 kişi izledi. Ekim Devrimi öncesi ve sonrasında edebiyatın tartışıldığı panelde konuşmacılar genelde baskıların yoğun olduğu dönemlerde değerli sanat eserlerinin ortaya konmadığını ileri sürdüler. Oysa en değerli sanat eserleri baskıların ve bunalımların en yoğun olduğu, faşizmin en yoğun şekliyle yaşandığı dönemlerde ortaya çıkar. Çünkü sanatçı sanatını toplum için yapar ve toplumun kurtuluşuna yardımcı olmak için yol gösterici bir misyona sahiptir, olmalıdır da.

Panelistlerden ilk söz alan Şükran Kurdakul, edebiyatın kendi içinde çetrefil olduğu, temel kuralları olma-

sına rağmen bir yasaya bağlı olamayacağı belirlemesini yaptıktan sonra, sosyalist gerçekliğin sanatı daralttığını ileri sürdü. Kurdakul devamla şöyle dedi; "Sosyalist gerçekçilikte roman sözkonusuysa mutlak olumlu bir tip olacak. Şiir sözkonusuysa partinin ilkeleri (komünist partisini kastediyor) doğrultusunda güncel sorunlarda dahil olmak üzere şiir yazılmasını isteyecek. Bu ne kadar zor."

Eleştirmen Yılmaz Onay sözlerine natüralizm ve sosyalist gerçekçilik arasındaki farklara değinerek başladı. Sosyalist gerçekçiliğin Gorki'nin Ana romanıyla başladığını söyleyen Onay, Tolstoy, Balzac gibi yazarların eserlerini de eleştirel gerçekçi olarak niteledi. Ekim Devrimi'nin edebiyata ek bir boyut getirdiğini söyleyen Onay "Tarihsel olarak, yaşanmış bir olay olarak oraya kadar mücadele boyutuyla görülen ve edebiyata yansıyan yanı; oradan sonrası iktidar olarak yani, sosyalizmin egemen olabilmesinin bir örneği olarak yaşanmıştır ve bunun ede-

biyata getirdiği boyutlar sözkonusu olmuştur" dedi.

Şair Tevfik Taş ise "Sovyet Devrimi esas olarak bütün öteki deneylerden, yenilgilerden kendi özel yenilgi durumlarından ders çıkartarak çıkartarak edebiyat ve devrim arasındaki ilişki bir bakıma daha aktif, daha perspektifli, daha gerçekçi bir biçimde kurulmuştur. Gerçeğin kendisi zaten devrimcidir. Kapitalist dünyanın normları altında yapılan edebiyatın öldüğünü görüyoruz. Yani sosyalizmin dünyaya kazanımlarının asıl sonuçlarını bugün görüyoruz. Çünkü dünyada neredeyse artık gerçek anlamda edebiyat eserlerine rastlamak mümkün değil." şeklinde konuştu. Taş, bugün kapsamlı eserlerin ortaya konmamasının nedenini sosyalist cephenin zayıflatılmış olmasına bağladı. Oysa bilinir ki Sovyetler Birliği'nde ve dünyanın diğer ülkelerinde ortaya konulan insanlığın kurtuluşuna götüren yolu gösteren mücadeleleri öğreten eserler sosyalist devrimler öncesinde ortaya konulmuştu. Sanat, devrim öncesinde ve devrim

sonrasında toplum için yapıldığı sürece kendi içinde yenilikler ortaya çıkaracak ve kendisini daha da geliştirecektir. Bu diyalektik bir zorunluluktur.

Son dönemlerde kafa karışıklığı yaratmaktan öteye gitmek gibi bir amacı olmayan modernizm ve post modernizm gibi konulara ilişkin bir soru üzerine Yılmaz Onay "Modernizm sırf modern için modern olmaktır. Moderni savunmak gerekir. Ancak modernizm deyin iş değişiyor. Modernizm tarif dışı, gerçek dışıdır. Topluma, insana ve sanata karşı sorumluluk olarak birtakım izmler yaratmak doğru değildir" şeklinde yanıt verdi. Yabancılaşmanın yabancılaşmasına kadar varmada siyasal olgu kesintisi olmuş mudur? şeklindeki bir soruya da Onay "Faşizm dönemleri de sanatta yaratıcı dönemlerdir. Yabancılaşmanın yabancılaşması diye ortaya atmak kolaycılıktır. Çözüm yollarını görmezlikten gelmektir" şeklinde yanıtladı. ■

Oku, oku, kitap oku öğren...!

Bireyin yetişmesi, dünyadan ve gelişen olaylardan haberdar olmakla sınırlı kalmamalı. Önemli olan bireyin meydana gelen olayları yorumlayabilmesi ve gelecek için bu yorumlamalardan yararlanarak politikalar üretmesidir. Olayları yorumlayabilmek için de geçmiş tecrübelerden yararlanmak gerekiyor. Geçmiş en iyi aktaran araçlardan biridir kitap. Peki etrafımızda olup biten nedir? Okuyoruz, bazen büyük bir açlıkla, bazen birilerinden duyularımızdan etkilenip, bazende o günlerde en çok okunan kitapları alarak okuyoruz. Okuyoruz, öğreniyoruz ama

öğrendiklerimizi paylaşma, öğretme ve öğretirken yeni şeyler öğrenme arzusunu duyuyormuyuz? Brecht'in bir sözü var. Bu konuda aynı onun dediği gibi pul koleksiyoncularına benziyoruz. Tıpkı pul gibi görüşler topluyor, bunları koleksiyon haline getiriyor ve bir hazine gibi koruyoruz. Mülkiyete karşı savaşırken, öğrendiklerimizi kendimize saklamak da mülkiyet duygusuyla benzeşmiyor mu? Evet, ya öğrendiklerimizi bir hazine gibi kendimize saklıyoruz, ya da bilgilerimizi ezme, kendi beğenilme, imrenilme duygumuzu, küçük burjuva zaaflarımızı tatmin etmede kullanıyoruz.

Hangimiz okuduğumuz bir kitabı bitirdikten sonra arkadaşlarımızla paylaşmayı, tartışmayı düşünüyoruz? Yeri geldiğinde şunu okudum, bunu bitirdim, şu kitap çok güzeldi diye ahkam kesebiliyorken, bunları diğerleriyle ne kadar paylaşıyoruz? Ve eğer gerçekten yukarıdaki olumsuzlukları yapıyorsak, gerçek anlamda kitap okumuyoruz.

Kitap severim diyen herbirimizin kitaplığında ortalama 15-30 arası kitap varken, kağıda döktüğümüz okuduktan sonra notlar aldığımız kaç kitap var? Belkide bunun en güzel somut kanıtlarından biriside gazetede çıkan kitap tanıtma yerlerinde yaşanan kısırlık ve eksiklik. Bizler ya kitap okuyor sadece oradan buradan duyduğumuz kitap isimlerini okuduk diye yutturuyoruz ya da okuduklarımızı anlamıyoruz ki yorumlama, anlatma noktasına gelince birden bire tıkanıp kalıyoruz. Hangi seçeneği kabul edersiniz? Kitap okumayı seven birisinin okuduğu kitabı (eğer gerçekten özünü kavrayarak okuduysa) anlatma, kağıda dökme noktasında sorun yaşayabileceğini düşünmek hayli zor.

Kitap okumak demek, sadece teorik kitapların içine gömülme ya da Marksist- Leninist yazarları, ideolojiyi anlatan kitapları okumakta değildir. Her görüşün, her sınıfın temsilcisi, savunucusu yazarların kitaplarını da okumak gerekiyor. Savunduğun belirli bir

ideolojiyi, karşıt ideolojiyle kıyaslayarak güçlendirmek gerekmiyor mu? Yanlış, eksiği görmeden, yaşamadan doğruyu bulabilmek mümkün mü? Doğrularımız var diyorsak, neye göre doğru olduğunun belirlemesini nasıl yapacağız?

Şöyle bir soru sormakta doğru olabilir. Neden yemek yiyoruz? Hepimiz şunu rahatlıkla söyleyebiliyoruzdur. Yaşamak için. Peki neden kitap okuyoruz? Paylaşmak için diyebiliyor muyuz rahatlıkla peki? Hepimiz bu soruyu soralım kendimize. Neden kitap okuyoruz? Kavramak ve kavratmak için, geçmişte yaşananları, hataları ve güçlükleriyle kendimizde yaşatmak için okuyorum, hayata, topluma ve insanlığa dair ne varsa öğrenmek ve kendimi gerçek insanlığın bir parçası durumuna getirmek için okuyorum, paylaşmayı, doğruyu göstermeyi ve doğruyu yaşama geçirmede tutarlı ve kararlı bir hat izlemek için okuyorum cevabını dürüst ve samimi bir şekilde söyleyebilece kadar soralım kendimize. Neden kitap okuyoruz? ■

14. TÜYAP İSTANBUL KİTAP FUARI'NDA

"Sinemanın 100. Yılı- Sinema edebiyatı"

Kültür Servisi-14 yıldır kitap severlerin ilgi odağı olan TÜYAP kitap fuarı, İstanbullu kitap severlere bu kez 3-12 Kasım tarihleri arasında hitap edecek.

Ana konusunu "Sinemanın 100 Yılı-Sinema ve Edebiyat" oluşturacak olan fuara, yaklaşık 242 yayınevi katılırken, 80 etkinlik düzenlenecek ve 300'ün üzerinde yazar kitap imzalayacak.

Sinema ve edebiyatın ağırlık verildiği fuara, bu konuyla ilgili olarak, çoğunluğu Fransa'dan olmak üzere, çeşitli ülkelerden sanatçı konukları davetli. Öte yandan geçen yıl 336 bin kişinin gezdiği fuara bu yıl 350 binden fazla kitapsever bekleniyor.

GÖTEBORG'DA 11. ULUSLARARASI KİTAP FUARI

"Görüş belirtmeye özgürlük"

Kültür Servisi-Bu yıl 11.sı yapılan ve 26-29 ekim tarihleri arasında gerçekleşecek olan, Uluslararası Göteborg Kitap Fuarı'na konuklar dünyanın çeşitli ülkelerinden katıldı.

Aralarında Seamus Heaney, Maria Wien, Doris Lessing, Bei Dao, David Attenborough, Yaşar Kemal ve Orhan Pamuk'unda bulunduğu fuarın en renkli konuğu, dünya çapında sansasyon yaratan "Şeytan Ayetleri" kitabının yazarı Salman Rüşü'tüydü.

Fuar bünyesinde düzenlenen "Görüş Belirtme Özgürlüğü" adlı panele konuşması olarak katılan Salman Rüşü'tü yaptığı konuşmada; "... Tahran rejiminin tavrının değişmesinin tek yolu dış dünyanın bu rejime tavır değiştirmesinin kendi çıkarına olduğunun gösterilmesidir. Bu da diğer rejimlerin Tahran'a hissedilir derecede baskı yapmasıyla olur" diyen Rüşü'tü konuşmasını şöyle sürdürdü. "Dünyanın

birçok yöresinde binlerce insan her insanın hakkı olan görüş belirtme özgürlüğünü kullandığı için tehdit ve baskı altında yaşıyor. Hiçbir yabancı ülke rejiminin, görüş belirttiği için bir insanı öldürme, öldürtme hakkı olamaz, yoktur" dedi.

Ardından Norveç Kültür Bakanı'nın da söz aldığı panelin son gününde Yaşar Kemal ve Orhan Pamuk'ta birer konuşma yapacak.

Mersin'de cemevi için şenlik

Kültür Servisi- Mersin Hacı Bektaş Kültür Vakfının Güzelkent Mahallesi'nde açılacak Cemevi için 21 Ekim'de Tevfik Sırrı Gürk Stadyumu'nda dayanışma şöleni düzenledi. Mehmet Ocağ, Sabahat Akkiraz, Arif Sağ, Grup Kızıllırmak ve Ekrim Ataerin katıldığı şöleni yaklaşık 5-6 bin kişilik kitle izledi. Devrim şehitlerinin anılmasıyla birlikte kitle coşkulu sloganlar attı. Dernek yöneticilerinin ve polislin engellemeleri ise boşla çıktı. ■

YILBAŞINDAN BU YANA 12 POLİS İNTİHAR ETTİ

Mektubu yazan polis Kadir Karakaş'ı telefonla bularak konuştum. Bu yaz döneminde giriştiği mücadele nedeniyle 40 gün açığa alınmış. "Nasil cesaret ettin, böyle bir işe" dedim. "İnsan ve sınıf ayrımı kalkıncaya kadar mücadele edeceğim" dedi. Mücadelesi için bugüne kadar 50 milyon harcadığını, konuya isyan eder hale geldiğinden bir ara intiharı bile düşündüğünü söyledi.

"Siz yılbaşından beri 12 arkadaşımızın intihar ettiğini biliyor musunuz?" diye sordu. Yanıtında kendisi verdi:

Bu çalışma uygulaması arkadaşları bunalıma itiyor. Hakkını dile getirenler sürgün ve baskı görüyorlar. Bunun sıkıntısını sadece ben değil, binlerce arkadaşım duyuyor... Ama sadece duyuyor..."

Memur polisler intihar ededursun, büyük başlar malı götürüyo...

ALLAHINDAN BULSUNLARMI ACABA

Şu Leman mizah dergisi var ya, abi bi espiyi yapıyo cuk, diye memleket gündemine oturuveriyor vesselam. Geçenlerde yine bi espiyi yapmış KOMİ-KAZE'mi ne. Hakim sanıklara soruyo.

"Otuzyediy kişiye silahla tarayıp, ondört kişiyi doğramışsınız, idama mahkum edildiniz bi diyenciniz var mı?!"

Sanıklardan birisi; "Şeey Allahımızdan bulsak olmaz mı?.."

Sonra bir günlük gazete de Bayram Meral mitingte işçilere nutuk atıyo.

"Sizinle ölüme bile giderim. İşçinin sofrasındaki iki zeytinden birine göz dikenlerin Allah belasını versiiin!.." diyen ve işçinin öfkesinden korkan Meral de çareyi Allaha havale etmekte buluyor, ama işçiler pekte allaha havale edeceğe bezemiyor hani...

LENİN DGM'DE YARGILANACAK İlk duruşma 12 Aralık'ta İstanbul 5 No'lu DGM'de yapılacak (Basından)

BİNALI

YUH BE, NOBEL BARİŞ ÖDÜLÜNÜ LEYLA ZANAYA VERMEYE CEK LERMIŞ.

ONLARDAN USLU DURSUN CANIM YEDİKLERİ ÖNLERİNDE, NEMEDİKLERİ ARKALARINDA.

BENSİZE DEMEDİM Mİ, BIRAKIRLAR DİYE DEPLİLER DEMOKRASİNİN SÜBABIDIR DEMİŞTİM, HE, HE!

AZ SONRA HADEPİLÇE TEŞKİLATINDA.

ATILIM ÇALIŞANLARI TUTUKLANDI

'Bizi Susturamayacaklar'

İstanbul/Özgür Gelecek: 7 ekim gecesi gözaltına alınarak 12 gün boyunca işkence gören Atılım gazetesi çalışanlarından Bayram Namaz, Sevil Yeşil ve Metin Yeşil ve Metin Yeşil çıkarıldıkları DGM'ce tutuklanırken Feramuz Lüle, Sultan Seçik, Aslıhan Yücesan ve Ramazan Başçı serbest bırakıldı.

Kendilerini "örgüt üyesi" olmakla suçladıklarını söyleyen Sultan Seçik "Bana sen MK üyesisin, bunu biliyoruz dediler" diye belirterek kendilerine kabul ettirmek için pek çok işkence (askı, elektrik, cinsel taciz, kaba dayak, tazyikli su vb.) yapıldığını söyledi. 20 ekim günü Atılım gazetesi adına Sultan Seçik İHD İstanbul Şubesinde basın açıklaması yaparak "Polis bize Atılım'ı kapatacaklarını, başka gazete çıkarırsak onuda kapatacaklarını söylediler." dedi. "Atılım ve Atılım çalışanları asla taviz ver-

■ 7 ekim gecesi gözaltına alınarak 12 gün boyunca işkence gören Atılım gazetesi çalışanlarından Bayram Namaz, Sevil Yeşil ve Metin Yeşil çıkarıldıkları DGM'ce tutuklanırken Feramuz Lüle, Sultan Seçik, Aslıhan Yücesan ve Ramazan Başçı serbest bırakıldı.

meyecek, Biz kazandık" diye sözlerini bitirdi.

Sosyalist basının emekçisi olmak demek; aynı zamanda militan bir direnişçi, yılmaz bir savaşı ve korkusuz bir gazeteci olmak anlamına gelir. Bizler faşizmin yoğun baskıları altında taraf olduğumuzunda bilinciyile düzeni teşhir etmek, çarpıklıklarını gözler önüne sermek ve bu cendere içerisinde gerçek kurtuluşun yolunu göstermekle yükümlüyüz. Bu uğurda verdiğimiz mücadelede ne kapatmalar, ne cezalar, ne tutuklamalar, ne gözaltı ve işkenceler ne de ölüm bizleri engelliyemez. Çünkü bizler haklıyız ve tarih safhasındaki rolümüzü oynamakta kesin karalıyız.

Ankara Atılım bürosuna baskın

7 ekim de keyfi olarak evle-

rinden gözaltına alınarak işkence gören arkadaşlarının serbest bırakılması ve sosyalist basın üzerindeki faşist baskıların son bulması amacıyla açlık grevine giren Ankara'daki Atılım bürosu çalışanları 29 ekim de polisin saldırısına uğrayarak gözaltına alındılar. Gözaltına alınarak; Atılım temsilcisi Ali Toprak, Necibe Savaşkan, Figen Karadağ, misafir Doğu Hargut ve Kurtuluş gazetesi muhabiri Yasin Çetin. Büroda terör estiren katil sürüleri bürodaki malzemelere de (kitap, fotoğraf makinesi, arşiv) el koydular. Aynı akşam Atılım muhabiri Yahit'in de evine baskın düzenleyen polisler aynı türden pervasız saldırganlıklarını, gaspçı yanlarını bütün vahşetle gösterdiler.

Diğer yandan Kurtuluş gazetesi muhabiri Yasin Çetin gece geç saatlerde bırakıldı.

Kayıp yakınlarının eylemi devam ediyor

Mevziler Savaşılarak Kazanılır

Haber Merkezi- Komprador patronlar ve büyük toprak sahipleri yaşamlarını devam ettirebilmek için kendilerine muhalefet eden, düzene karşı çıkan insanları üzerinde baskı ve tahakküm politikasını girdiği ekonomik-siyasi bunalımında etkisiyle giderek artırıyor.

Faşist uygulamaların günden güne artan dozajını hakim sınıfların yaşadığı buhrandan, tıkanıklıktan ayrı düşünemeyiz. Çünkü; artık düzen dışına kayan kitleleri denetleyebilmek, etkisiz hale getirebilmek kolay değildir. İşte bu yüzden; sömürücülerin metropollerde Devrim Mahallesi, 1 Mayıs Mahallesi Nürtepe gibi semtlerde savunmasız halkı taraması, yargısız infazları, T. Kürdistan'nda köyleri yakması-yıkması, yaylacları bombalaması, bir ulusu yok etmeye çalışması. İşte bu yüzden; en ufak hak alma mücadelesinde, demokratik talepte kitlelerin üzerine düzenin bekçileri katillerini salarak saldırmaları. Ve işte bu yüzden; insanları sokak ortasından, evlerinden güpegündüz çıkararak gözaltında kaybetmesi.

Kayıplar; başlı başına faşizmin göstergelerinden bir olgu olduğu gibi aynı zamanda hakim sınıfların acizliğidir, zavalılığıdır.

Gözaltında kayıpların fazlasıyla ve giderek artış gösterdiği bir coğrafyada yaşıyoruz.

Bugün kayıp yakınları bu gidişata hayır diyor.

Kayıp yakınları 24 haftadır her cumartesi Galatasaray Lisesi önünde toplanarak gözaltında kaybolanları duyurmaya ve kamuoyu oluşturmaya çalışıyorlar. Son 7 haftadır da her hafta gözaltında kaybolan bir kişiyi tanıtıyorlar.

Bu hafta Galatasaray Lisesi önüne toplanan kayıp yakınları ve devrimci-demokrat aydınlar Kenan Bilgin'i tanıttı:

"Kenan Bilgin 1959 Tunceli doğumlu. 12 Eylül 1994'te Dikmen Otobüs durağında gözaltına alındı. Aynı süreçte gözaltına alınan 9 kişi 15 gün sonra mahkemeye çıkarılmalarına rağmen Kenan Bilgin çıkarılmadı. O günlerde gözaltında olan Ankara Barosu Avukatlarından Murat Demirel bir çok kişinin tanıklığına rağmen Bilgin'in gözaltında olduğu kabul edilmedi."

Kayıpların son bulması ve devletin bu noktadaki tutumunu teşhir etmek amacıyla yapılan bu tür eylemlerin etkisi ve önemi büyüktür. Çünkü, bir halkın zulme isyan ederek hayır deyişi, eylemlilikleri ve protestolarıyla zalimlerin başına bir karabasan gibi çökmesi halk saflarında moral kaynağı olurken, sömürücülerin yüreklerine korku salmaktadır. Hayatımızın her alanında doğrunun, iyinin, güzelin mücadelesini vermek bizleri daha fazla insanlaştırırken, olan bitene gözleri yummak, seyitçi kalmak onursuzlaştırır. Bu açıdan baktığımızda toplumsal muhalefet içerisinde yer almamız kaçınılmazdır. Haksızlığa karşı koyuşta platformların, örgütlülüklerin içerisinde bulunmak ve aktif birer savaşıcı olmak eylemliliğin amacına ulaşmasını sağladığı gibi halk yığınlarının gücünü artıracaktır.

Kayıp yakınlarının bu eylemi genelleşerek sürüyor. Elbetteki bu süreçte kolay gelinmedi. Kayıp yakınları her seferinde polisin tekneli, coplu saldırılarına maruz kalarak gözaltına alındı, hatta tutuklanarak cezaevlerine konuldu. Fakat orta yerde bir gerçeklik vardı. Ezilenlerin, sömürülenlerin; zülmün, haksızlığın olduğu her yerde isyan etmesi meşrudur. Güzelliklere diyebiliriz ödenerek kavuşulabilir. Unutmayalım ki bizler sömürsüz, sınıfsız bir dünya yaratma amacıyla savaşarak acılarımıza son verebiliriz. Mevziler savaşılarak kazanılır.

İnsan Hakları İhlalleri Üzerine

Faşizmin 1994 bilançosu

Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV)'nce hazırlanan 1994 İnsan Hakları Raporu'nda yıl içinde yaşanan insan haklarına yönelik ihlallerin önceki yıllara nazaran giderek arttığı belgelendi. Raporu DYP-CHP koalisyon hükümetinin insan haklarını savunma ve yaşama geçirme konusunda bir adım bile atmadığını aksine durumu daha da ağırlaştırdığı vurgulanmakta ve 12 Eylül rejiminin yürürlüğe soktuğu yasal düzenlemelerde yapılacak değişikliklerin hiçbir şekilde gündeme getirilmediği açıklanmaktadır. Raporun İnsan Hakları bilançosu:

FAILİ MEÇHUL CİNAYETLERDE ÖLDÜRÜLENLER

Faili meçhul cinayetler sonucunda bir yıl boyunca büyük bir bölümü OHB'nde (Olağanüstü Hal Bölgesi) olmak üzere 423 kişi yaşamını kaybetti. OHB'ndeki faili meçhul (malum) cinayetler Diyarbakır, Batman, Nusaybin, Silvan ve Midyat'ta yoğun bir şekilde yaşandığı, metropollerde ise cinayetlerin İstanbul ve Adana'da meydana geldiği belirtildi.

YARGISIZ İNFAZLAR

Terörle Mücadele Yasasının yürürlüğe girmesiyle birlikte yaygınlaşan yargısız infazlar 1994 yılı boyunca da ağırlaştırdığı vurgulanmakta ve 12 Eylül rejiminin yürürlüğe soktuğu yasal düzenlemelerde yapılacak değişikliklerin hiçbir şekilde gündeme getirilmediği açıklanmaktadır. Raporun İnsan Hakları bilançosu:

sız infazlar 1994 yılı boyunca da ağırlaştırdığı vurgulanmakta ve 12 Eylül rejiminin yürürlüğe soktuğu yasal düzenlemelerde yapılacak değişikliklerin hiçbir şekilde gündeme getirilmediği açıklanmaktadır. Raporun İnsan Hakları bilançosu:

ÖLÜM CEZALARI

Ölüm cezaları 1994 yılında da Türkiye'nin İnsan Hakları sorunları arasındaki önemli korudu. Ancak, bir ölüm cezası infazı yapılmadı. Hakkında ölüm cezası istenenlerin sayısı 400'ü buldu.

İŞKENCE

Gözaltında ölenlerin, kaybolmaların, işkence sonucunda sakat kalanların, gözaltında tecavüz ya da cinsel tacize uğrayanların sayıları giderek artmakta. Bu konudaki bildirim 1028.

GÖZALTINDA YA DA CEZAEVİNDE ÖLENLER

1994 yılında gözaltında 33, cezaevinde 3 olmak üzere toplam 34 kişi öldü. Bunların 27'si OHB'sinde, 3'ü ise İstanbul'da, diğerleri Ağrı, Kayseri, Adana ve Adana-zari'nde oldu.

BASINLA İLGİLİ OLARAK

Kaybolan gazeteci, gazete çalışanlarının sayısı 4'tür.

BASINA YÖNELİK SALDIRILAR

1994 yılında 34 olayda toplam 76 gazeteci polisin tekneli, coplu saldırılarıyla karşılaştı.

CEZAEVİNDEKİ DÜŞÜNCE SUÇLULARI

Düşünceleri nedeniyle tutuklu ya da hükümlü olarak cezaevine gidenlerin sayısı 172'ye ulaştı.

Gazeteci ve yazarlara verilen hapis cezalarının toplamı 448 yıl 6 ay 25 gün'e, para cezalarının toplamı ise 71 milyar 614 milyon 935 bin liraya ulaştı. Açılan davalar nedeniyle yaklaşık 6000 kişi sanık olarak mahkeme önüne çıktı.

TOPLATILAN VE KAPATILAN YAYINLAR

Yıl boyunca 961 gazete ve dergi ile 37 kitaba toplatma kararı verildi.

Elbetteki bu rakamlar sadece İHD'ye yapılan bildirimlere ve şikayetlerle sınırlı kalmaktadır. Öte yandan bu rakamların daha da fazla olduğu su götürmez bir gerçektir. Yaşadıklarımız bunun kanıtıdır.

Kavganın Günceesi

10 KASIM 1965

Büyük Proleter Kültür Devrimi

MAO

Yaşadığımız süreçte Kültür Devrimi büyüklüğünü sürekli hissettirmekte, yapılış amacındaki gerekliliği ve bu gereklilikte parmak bastığı noktaların ne kadar canalıcı sorunlar ve Marksist-Leninist tespitler olduğunu gözler önüne sermiştir. Zira proletarya dünyanı birçok yerinde n ele geçirdiği iktidarlarını burjuvaziye teslim etmek zorunda kalmıştır. İşte bu durum Kültür Devrimi'nin yapılışındaki esas sorundu. Yani Kültür Devrimi siyasi bir devrimdi ve burjuvaziye karşı yapılmıştı. O dönemde anlayamayanlar "kime karşı yapılıyor", "burjuvazimi kaldı" diye şaşırıp kalanlara tarihsel gelişim kanıtlamıştır ki "burjuvazi alaşağı edildikten sonra ortadan kalkmamış, âksine varlığını değişik biçimlerde sürdürerek ve çelişkilerden yararlanıp sürekli kendisini geliştirerek tekrar iktidarını ele geçirmesini bilmiştir."

Proleter Kültür Devrimi devrim içerisinde bir devrimdir ve mantığı da "... insan toplumu komünizme doğru ilerleyecektir, fakat aynı zamanda bu nihai hedefe ulaşırken bir sosyalist hükümetin, böyle bir devrim için elverişli şartları yaratacak her türlü atılıma başvurması gerekmektedir."

"Herkes ihtiyacı kadar" ilkesinin geçerli olduğu düzene ulaşabilme için tabi ki öncelikle ülkenin ekonomik sistemini sosyalist devlet mülkiyetine göre tesis etmek ve üretim kapasitesini olabildiğince artırmaktan geçer. Ama sadece alt yapıda bunu gerçekleştirmek yetmez. Aynı zamanda "ölü nesillerin geleneği, yaşayanların beyinlerine Alp dağı gibi çökmüştür." (Marx) sözünüde sürekli zihinlerde tutarak üst yapıda da eski tüm beyreci geleneklere karşı güçlü bir savaşçı mücadeleyi sonu gelmeyen bir savaş" olarak görüp, proletarya diktatörlüğü altında sayısız kültür devrimleri yaparak, sosyalist inşaada ekonomik olarak silahsızlandırılan burjuvaziden sonra, ideolojik olarak devletin yönetim kadrolarından, bürokratlardan ve Komünist Partisi içerisindeki unsurlardan çıkabilecek yeni burjuvaziyide silahsızlandırmaktan geçer.

25 Mayıs 1966'da öğrencilerin Pekin Üniversitesi'nin duvarına astıkları duvar gazetesi (Dazubao) Kültür Devrimi'nin gelişmesine yeni bir boyut kazandırmıştır. Duvar gazetesinde, ün. yönetimi eleştiriliyor, Kültür Devrimi'ne getirilen kısıtlamalar dile getiriliyordu. Bununla birlikte ÇKP-MK Genişletilmiş Toplantısı Kültür Devriminin sürdürülmesini destekledi ve ünlü 16 maddelik talimatıyla "karışıklıktan korkmayın, sağcıları korumasına BPKD'nin bastırılmasına karşı çıkın mesajını verdi.

Berlin ayaklanması

Birinci emperyalist paylaşım savaşının sonuna doğru 1918 sonbaharında Almanya savaşı kaybetmek üzereydi. Ordu komutanı savaşı sürdürmeme ve hükümetin ateşkes çabalarına karşın Deniz Kuvvetleri Komutanlığı İngiliz deniz güçlerine karşı yeni bir saldırı kararı aldı.

Donanmaya bağlı erler komutan ve subaylarına karşı ayaklandılar. Planlanan saldırıyı gerçekleştirmediler. Bunun üzerine hükümet isyancı erleri tutukladı ve Kiel'e gönderdi. Kiel'i işçiler donanma erleriyle dayanışma gecesi ve gösteriler düzenlediler. Subayların göstericiler üzerine, ateş açması üzerine askerlerde ayaklandılar ve konseyler kurarak saldırılara karşı koydular. 4

Kasımda tüm şehrin yönetimi işçi ve askeri konseylerin ellerine geçti. Deniz erleri ve onlara katılan işçiler her yerde kızıl bayraklar taşıyordu. İşçi ve askerlerin çoğunluğu SPD'liydi. Rus devriminin de etkisiyle ezilenler devrimci bir coşkuyla ayağa kalkmış ve ülke çapında ayaklanmaya başlamışlardı. Karl Liebknecht önderliğinde kitleler ayaklanmıştı. Devrimci işçi temsilcileri ve Spartaküstleri temsil eden Karl Liebknecht 6 kasımda bir araya gelerek devrimi başlatma kararı aldılar ve karar 11 Kasım olarak belirlendi. İki kesimde iki ayrı bildiri dağıtarak halkı greve ve ayaklanmaya çağırıyordu. 8 Kasım 1918'de parlamento binasından Cumhuriyet ilan edilerek son buldu. SPD ve

USPD'den bir hükümet kuruldu, Spartaküstler henüz bir parti değildi ve bunlar USPD içinde yer almalarına rağmen bağımsız bir siyaset izliyordular. Spartaküstler Birliği'nin önderleri konseyler cumhuriyetinden yanaydılar.

Ebert-Scheidemann yönetimine katılmayı bu tutumun sosyalizmin temel ilkelerine ihanet, karşı devrimi güçlendirme ve devrimi felç etme anlamına geleceğini söyleyerek reddettiler. 9 ve 10 Kasım'da gerçekleşen ayaklanmanın sosyalist bir devrime doğru evrilmediğinin farkındaydılar ve SPD'nin karşı devrimden yana olduğunu başından beri işçilere söylediler. Ve sonuçta devrimci atılım Sosyalistlerin ön gördüğü şekilde Sosyalist devrim olarak değil burjuva demokratik devrim olarak yaşama geçti.

tarihten kısa kısa olaylar

● 10 KASIM 1970

Adana'da Sabancı Holding'e ait Bossa fabrikasında Teksifin Sözleşmeye oturmasına karşı çıkan işçiler fabrikayı 10 Kasım'da işgal ettiler. İşgalin ikinci gününde jandarma ve polis gaz bombaları ve silahlar kullanarak işçilerin üzerine saldırdı. Çıkan çatışmada 60 işçi ve 27 polis yaralandı ve 160 işçi gözaltına alındı.

● 12 KASIM 1966

Türk-İş'in Ankara'da Amerikan üslerinde çalışan işçilere uygulanan baskıları kınamak amacıyla düzenlediği miting, sosyalistlerin önderliğinde ABD emperyalizmine karşı büyük bir kitle gösterisine dönüştü. Toplanan binlerce Halk "Kahrolsun Amerika, Türkiye sömürge değildir.", "Yaşasın Sosyalizm" diye slogan attılar.

● 9 KASIM 1938

Almanya'da Hitler faşizminin en kanlı günü. O gün toplanan kamplara üstüste yığılılan ve işkence gören 20 bin insan Hitler faşizmi tarafından fırınlarda yakıldı

● 5 KASIM 1933

Japonya Komünist Partisi kurucularından ve Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi Üyelerinden Sen Katayama öldü.

● 8- 14 KASIM 1941

Faşist işgal koşullarında Tiran'da gizli olarak yapılan ve çeşitli komünist gruplardan 15 kişinin katıldığı toplantıda Arnavutluk Komünist Partisi (AKP) kuruldu.

● 5 KASIM -5 ARALIK

Komünist Enternasyonal'ın 4. dünya kongresi yapıldı.

★ yeşermek üzere toprağa düşenler ★

Örnek bir komünist önder

TUNCAY ÇARIKÇIOĞLU

Tuncay Çarıkçıoğlu Askeri Faşist Cuntanın en vahşetli saldırılarının sürdüğü 1982 yılında İstanbul'da Mühendislik Akademisi öğrencisiyken partiyle tanıştı. Üniversitede okurken Parti içinde aktif olarak çalışan cesurca, fedakarca ve canla başla mücadele eden Tuncay 1985 yılında esir düştü. İşkencehanelerde polise kök söktürerek partinin direnme geleneğini başarıyla sürdürdü. Cezaevi ve mahkemelerdeki gösterdiği komünist direnişiyile işkencecileri ve mahkeme heyetini şaşkıncaya çeviren Tuncay, mahkeme salonlarını siyasi propaganda alanı olarak kullandı. 1987 yılında zindandan çıkar çıkmaz gençlik kesimindeki parti faaliyetine katıldı. İsmail Oral ve diğer yoldaşlarıyla TMLGB'yi ilk kuran önderler arasında yer aldı. 1987'de parti üyesi oldu. Parti faaliyetlerini Kayseri, Sivas civarlarında ondan sonrada Çukurovada sürdürdü.

Nubar Yalım (Üstte)
Tuncay Çarıkçıoğlu
(Solda) Mustafa
İşilbaydar (Sağda)

1989 yazında gerilla faaliyetine katıldı. Gerilla faaliyetindeki fedakarlığı, çalışkanlığı, örnek kişiliği ve önderlik vasıflarıyla gerillalar ve halkın gönlünde taht kurmayı başardı. 1990 baharında Karadeniz Bölge Komutanlığı üyeliğine atandı. 1991 Sonbaharında Konferansçı kesimin 4. konferansında MK ya seçildi. Daha sonra kendisi istememesine rağmen Batı Anadolu Bölge Komitesi'ne atıldı. Sekreterliği görevini birjik olucuya kadar sürdürdü. 1992'de TKP/ML parti güçleri

birleşince Geçici Birleşik Merkez Komitesi üyesi olarak görevini sürdürdü. GBMK 1. olağanüstü toplantısında o'nu Askeri komisyon üyeliğine getirip yoldaşlarıyla birlikte Karadeniz ve İç Anadolu bölgesi gerilla faaliyetine atandı. Komünist önder Tuncay Çarıkçıoğlu yoldaşlarıyla birlikte 1982'de Tokat'ın Almus ilçesi Arusa köyü'nün Es-kice Mezrasında 2-3 Kasım 1992'de karşılaştıkları beyaz bürüncüleriyle gırtlıkları ve saçları süren çatışmada şehit düştü. O, süren kavgasında yaşı-

yor onu yaşatacağız ve yolu bize ışık tutacak.

Ayrıca Kasım ayının ilk yarısında proletarya partisi safalarında mücadele vererek şehit düşen Ergül Küçükbaş, Veli Karasu, Eşref Şahlar, Aziz Gözetmen, Nubar Yalım, Ali Haydar Aslan, Çağlar Çetin, Necdet Oynar-gil, Fetihye Batmaz, M. İşilbaydar, Celal Usta ve Kazım Demirbaş yoldaşlar ölümsüzdür. Anıları mücadele-mizde yaşıyor.

■ ECEVİT

BALCI TKİH ve TKPML Hareketi adı iki devrimci örgütün birleşmesiyle oluşturulan MLKP-K'nın ilk şehidi.

4 Kasım

1994'de partiyi tanıtmak amacıyla MLKP-K pankartını Esenyol Köprüsü'ne asarken polis tarafından katledildi. Onun şahsında onu ve bütün devrim şehitlerini saygıyla anıyoruz.

Ecevit Balcı

dünyadan kısa... kısa... kısa...

800 milyon aç

Dış Haberler Servisi- Dünyada 800 milyon insan açlıkla karşı karşıya bulunuyor. BM'ye bağlı "Dünya Ekmek Enstitüsü" adlı kurum tarafından yapılan açıklamada, dünyada silahlanmak için her yıl 767 milyon dolar harcandığını, bunun dünyadaki tüm yoksulların %45'inin gelirinden fazla olduğu belirtildi.

Polis her yerde polis

Dış Haberler Servisi- Hindistan'daki insan hakları örgütleri, Pencap kenti polislerinin işkence ve katliamlarını teşhir eden bir açıklama yaptılar. Açıklamada, 1992-1994 yılları arasında 3 bin kişinin işkence yapılarak öldürüldüğü belirtilerek "Bu sadece buz dağının görünen kısmıdır" denildi.

70 bin Japon yürüdü

Dış Haberler Servisi- Japonya'nın güneyindeki Okinawa adasında binlerce Japon ülkedeki ABD üslerinin kapatılması için yürüdü. 21 ekimde adadaki ABD üssüne birkaç kilometre uzaklıkta yapılan yürüyüşte "Japon-ABD Güvenlik Anlaşması'na Hayır!" sloganları atıldı. Bir milyon yüz bin kişilik adada gerçekleşen bu en büyük gösteride, 4 Eylülde 12 yaşındaki bir kıza 3 ABD askerinin tecavüz etmesi de şiddetle protesto edildi.

Kan içici Mandela

Dış Haberler Servisi- Güney Afrika'da iktidara gelen Mandela'nın gerçek yüzünü, gözaltında ölümler ele veriyor. Bu yıl içerisinde, Güney Afrika'da 507 kişi gözaltında katledildi. Başkent Johannesburg'da bir açıklama yapan İnsan Hakları Komitesi, bu sayının daha da fazla olabileceğini belirtti.

"Bir milyon adam yürüyüşü"

Dış Haberler Servisi- ABD'nin başkenti Washington'daki National Mall alanında 16 ekimde yapılan "Bir milyon adam yürüyüşü" adlı miting tüm dünyada yankı yarattı. National of Islam (İslam Ulusu) adlı örgüt tarafından düzenlenen mitinge, 12 binden fazla otobüsün taşıdığı genç, çocuk ve yaşlı siyah katıldı.

Yürüyüş fikri, bir yıl önce örgütün lideri Louis Farrakhan tarafından ortaya atılmıştı. Sabah yerel saate göre 7'de, yürüyüşün önderlerinden Benjamin Chavis toplanan siyalara yaptığı konuşmada "Hepimiz bu yürüyüşün düzenlenmesi için çağrının, şerefli din adamı Louis Farrakhan'ın aracılığıyla Yüce Allah'tan geldiğini biliyoruz" dedi. Yürüyüşe katılanlar arasında, rahip Jesse Jackson, son zamanlarda mahkemesiyle popülerliğini arttıran O.J. Simpson ve müzisyen Stieve Wonder da vardı. Yaklaşık bir milyon ikiyüz bin kişi katıldığı gösteri, ABD'de gerçekleşmiş en büyük gösteriydi.

KÖKLER

Böylesine büyük bir gösteri, birçok kişiyi gösteriye yol açan etmenleri düşünmeye itti. Dünya kamuoyu, '70'lerden bu yana ilk kez siyahların sorunlarını bu kadar fazla tartıştı.

Oysa, fazla tartışmaya gerek yoktu. ABD egemen sınıfları, tüm süslü politikalarına rağmen ırkçı bir resmi ideolojiye sahiptiler. Birkaç yıl önce, Los Angeles'da polis tarafından öldürülmeye dövülen Rodney King olayı büyük bir isyana neden olmuştu. Bu yılın ortalarında da, Mumia Abu Jamal'ı idam etmek için, ırkçı politikalar tekrar gündeme getirildi. Ancak dünya kamuoyunun tepkisi, ABD egemen sınıflarını geri adım atmaya itti. Son günlerde O.J. Simpson'un eşi-

ni öldürmekten yargılanması sırasında ırkçı-faşist bir polisin raporlarına dayanılması ise, ortamı daha da gerginleştirdi. Ve şimdi, bir milyonun üzerinde siyah yürüdü.

ABD'de sadece siyalara karşı değil, göçmenlere, Latin Amerika'lılara karşı da ırkçılık politikaları güdüyor. Ancak, bu gerici politikalarından en fazla nasibini alan siyahlar. İstatistiklere bakıldığında, 16 yaşından büyük beyaz işsiz oranı %5.2 iken, aynı yaşlardaki siyah işsiz oranı %12. ABD'de, her üç siyahtan biri cezaevinde bulunuyor. Siyahlar, yoksulluktan dolayı yıprandıkları için beyazlardan 7 yıl daha az yaşıyorlar. ABD'de 30 milyon siyah yaşıyor. Yani, Türkiye nüfusunun yaklaşık yarısı.

BİR SOYTARI

Bu kökler üzerinde örgütlenme çalışmalarını yürüten Farrakhan, yeri geldiğinde İslamcı kesiliyor. Örneğin mitinge kadınların katılmasını istemiyor. Öte yandan Yahudilere ve beyazlara karşı ırkçı söylemlere sarılıyor. "Siyahların kendi kaderini tayin hakkı" diyerek, siyahların sınıfsal sorunlarını ırkçı söylemlerle gizlemeye uğraşiyor. Farrakhan sefahat içinde yaşıyor ve kendisini "Allah'ın aracısı" olarak tanıtıyor. Farrakhan'ın kişiliğinin böylesine bulanık ve çelişkili olması nedeniyle, İslamcı gruplardan birçoğu açıklamalar yaparak yapılan gösteriye ilgileri bulunmadığını ifade ettiler.

Fakat soytarılara rağmen, ırkçılığa gösterilen tepkinin boyutu oldukça iyi.

Farrakhan kimdir?

Malcolm X (sol baştaki) ve Louis Farrakhan (en sağdaki)

1930: Elijah Poole, bir ipek tüccarı olan ve siyah Müslümanlık düşüncesini yayan Fard Muhammad'le tanıştı. Fard Muhammad'ın 1934'te kaybolmasından sonra, Poole öğretmenin Allah kılığında olduğunu iddia etti. Daha sonra İslam Ulusu örgütünü kuran Poole, kendisine Eijah Muhamamad ismini takı ve siyahların kendi kendilerine yetmeleri gerektiğini savundu.

1933: Louis Eugene Walcott (daha sonra Farrakhan) New York Bronx'da doğdu. Üç yıl sonra ailesi Boston'a taşındı.

1953: Walcott Eşi hamileyken, Winston-Salem Öğretmen Okulu'nu bitirmeden ayrıldı. Çocukluğundan beri müziğe yetenekli olan Louis, kalipso şarkıcıları söyleyen ve "Büyücü" adıyla tanınan ünlü bir şarkıcıydı artık.

1955: Chicago'yu ziyareti esnasında Mohammad'la tanışan Louis, ondan etkilenerek örgüte üye oldu ve Louis X adını aldı. Malcolm X'in Harlem'de hakimiyet kurmasıyla, 1957'de İslam Ulusu'nun Boston'daki tapınağının yöneticisi oldu.

1964: Malcolm X, Elijah Mohammad'ın evlilik dışı ilişkilerini eleştirerek örgütten ayrıldı.

1965: Malcolm X, şubatta suikastle katledildi.

1975: Elijah Mohammad öldü ve oğlu Wallace ılımlı İslam'ı savundu.

1978: Uzun bir Afrika ve Ortadoğu gezisinden sonra, artık kendisine Farrakhan adını takan Louis, Wallace'yi reddetti ve Mahamad'ın orijinal görüşlerini yaymaya başladı.

1984: Farrakhan, Jesse Jackson'un Beyaz Saray'a girmesini destekledi ancak, bu kampanya sırasında Hitler'e Yahudileri "temizlediği" için dua etti.

1985: Libya Devlet Başkanı Muammer Kaddafi, Farrakhan'a 5 milyon dolar göndererek iktidarını finanse etmesini istedi. New York'da İKTİDAR yürüyüşü düzenleyen Farrakhan, kenti "Yahudilerin kenti" olarak tanımladı.

1995: Malcolm X'in kızı Qubilah Shabazz, Farrakhan'a suikast yapma hazırlığı yaparken yakalandı. Shabazz, babasının katledilmesinde Farrakhan'ın parmağı olduğunu söylüyordu.

özgür gelecek

Elinize daha sağlıklı geçsin istiyorsanız ABONE OLUN !

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SAN. LTD. ŞTİ Adına Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Murat Ancak Yönetim Yeri: Küçük Ayasofya Cad. Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-İSTANBUL Tel: (0212) 516 25 38 - (0212) 516 60 20 Faks: (0212) 518 23 23. BÜROLAR: KARTAL: Hamam Sok. Demirli İş Hanı No: 57/14 Kartal, Tel: (0216) 306 16 02 ANKARA: Necatibey Cad. No: 85-12 Mahalle Telefonları: (0312) 280 16 33. İZMİR: Gaziosmanpaşa Bulvarı Kılçası İşhanı No: 87/13/18 Konak İZMİR Telefonları: (0232) 441 83 89 ÇUKUROVA: Melekçimen Çarşısı 39. Sokak No: 30 Kat: 1 ADANA MALATYA: Tabakhane Mah. Bakırcılar Çarşısı Hariri Sarıyayla İşhanı K:2 NO:64 Telefonları: (0422) 322 08 04 AVRUPA MERKEZ BÜRO: Kaiser-Wilhelm Str. 234 47169- Duisburg-DEUTSCHLAND Tel: 0045263-4061032 Baskı:

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 240.000 TL/480.000 TL'yi Yurtiçi Hesap No: 97454-3 Erdal ÇİÇEK: Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesine yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir. — Yurtiçi Hesap No: Makbuzun fotokopisi ektedir. ADI SOYADI: İMZA: Banka makbuzunun fotokopisini: "Özgür Gelecek Gazetesi, Umud Yayıncılık Ltd. Şti. Oğul Sok. No. 16/2 Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

BM'ye yolun sonu göründü

Dış Haberler Servisi- 40 yıl önce savaş, adalet ve yoksulluğa karşı mücadele etmek(!) amacıyla kuruldu BM (Birleşmiş Milletler). 1945 yılında, 51 ülkenin temsilcisi, ABD'nin California kentinde biraraya gelerek örgütün temelini atmış, BM Anayasası'nı sunmuşlardı. Zira dünya, iki emperyalist paylaşım savaşından çıkmış ve savaş yorgunuydu.

Fakat, örgüt, 1950 yılında, çokça barış yeminleri edildikten hemen 5 yıl sonra, Kore halkının haklı davasının karşısına dikildi. BM Güvenlik Konseyi, emperyalist ABD'ye, Kore halkına karşı güç oluşturma yetkisini verdi.

1952'de, dünyanın ünlü zenginlerinden **Rockefeller**, Manhattan'daki bir arsayı BM'ye bağışladı. İşte ünlü BM binası, bu arsa üzerine inşa edildi. Tarihin değişmez yasa-sı işliyordu: **Aynılar aynı ye-re...**

1956'da İsrail, İngiltere ve Fransa Süveyş Kanalı'na saldırdılar. ABD ve Alman emperyalistleri, BM adını kullanarak olaya müdahale ettiler ve "Biz de varız" mesajını göndererek pazarlığa giriştiler. Ancak 1973'te emperyalistler arası rekabet keskinleşince savaş çanları çalmaya başladı. 1979'da, İsrail Ortadoğu'daki çatışıklardan emperyalist destekli olarak güçlü çıktı ve Mısır-İs-ra-

Bosna'daki Birleşmiş Milletler "Barış Gücü" askerleri. "Mavi Bereliler" olarak da tanınan bu askerler, tıpkı Bosna'daki gibi, dünyanın birçok yerine "barış götürmeye" gittiler. Fakat, gerçekte savaş vurgunculuğu yapan emperyalistlere hizmet ettiler.

il barış anlaşmasıyla İsrail'in işgalciliğini onaylama kampanyası açıldı.

1982'de Falkland savaşları sırasında, BM, Arjantin'e karşı İngiltere'yi destekledi. Savaşta, mazlum Arjantin halkı büyük acılar çekti. Fakat İngiliz ve Arjantin egemen sınıfları, kısa sürede çatışıklarını unuttular, yeni pazarlıklara giriştiler. 1991'de

Irak'a yönelik "Çöl Fırtınası Harekatı" BM'nin onayıyla yapıldı. Bu savaşta, Saddam'ın temsilcisi olduğu

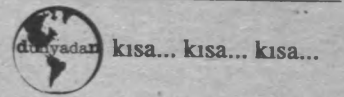
Irak egemenleri zarar görmedi. Emperyalist güçlerin askerleri hemen hiç kayıp vermediler. Fakat, **Almiriye** ve **Ur** kentlerindeki sığınaklara 4 bin santigrat derece sıcaklık yayan bombalar atılarak çocuk-kadın-yaşlı 1.200 Iraklı kavruldu. Yaklaşık 200 bin Iraklı öldü.

Oysa BM, insancıl görünmek için birçok kuruluş örgütlemişti. Savaş ve çatışmaların olduğu bölgelere tıpkı Bosna'daki gibi "Barış Güçleri" gönderiyordu. Nükleer silahsızlanma anlaşmasını tüm ülkelere imzalatıyor, ama mesela Fransa gibi emperyalistler tüm dünyayı sarsan nükleer denemeler yapmasına rağmen örgütün herhangi bir yaptırım gelmiyordu. Çocuklar için UNICEF gibi özel örgütlenmelere giden BM, savaşlarda toplu olarak katledilen, ucuz emek gücü olarak kullanılan çocuklara değil sosyete çocuklarına hizmet ediyordu.

Öte yandan BM'ye "borç takanlar" hiç de az değildi. Me-

sela sadece ABD'nin "borcu" 1 milyar 250 milyon dolardı. 1995 yılı içindeki borçluların ilk beşi ise şöyle: ABD 880 milyon dolar, Rusya 498 milyon dolar, Japonya 197 milyon dolar, Ukrayna 185 milyon dolar ve Fransa 101 milyon dolar. 22 ekimde 180'den fazla ülkenin temsilcisi New York'a gelerek, BM'nin kuruluşunun 50. yıldönümünü kutladılar.

Bu kutlamalar yapılırken, BM binasının önünde 6 Tibetli bir haftadan fazla bir süre açık grevi yaptılar. Tibetliler Çin işgalinin sona erdirilmesini istiyorlardı. Öte yandan, binanın karşısındaki parkta Çinli, Tibetli, Hintli, Pakistanlı, Kürt ve çeşitli milliyetlerden göstericiler BM'yi protesto ettiler. 50 yaşındaki BM, özellikle Bosna savaşı karşısındaki tutumlarından dolayı iyice teşhir oldu. Emperyalistler "BM orta yaş bunalımında" diyorlar. Yanılıyorlar, çünkü BM ölümünden önceki ihtiyarların bunalımında.

Fransa

3. denemeyi yaptı

Dış Haberler Servisi- Fransa 27 ekim gecesi, saat 24'te Murroa yarımadasında 3. nükleer denemesini yaptı. Fransız Savunma Bakanlığı tarafından yapılan açıklamada, 60 bin ton şiddetinde bir patlamanın olduğu belirtildi.

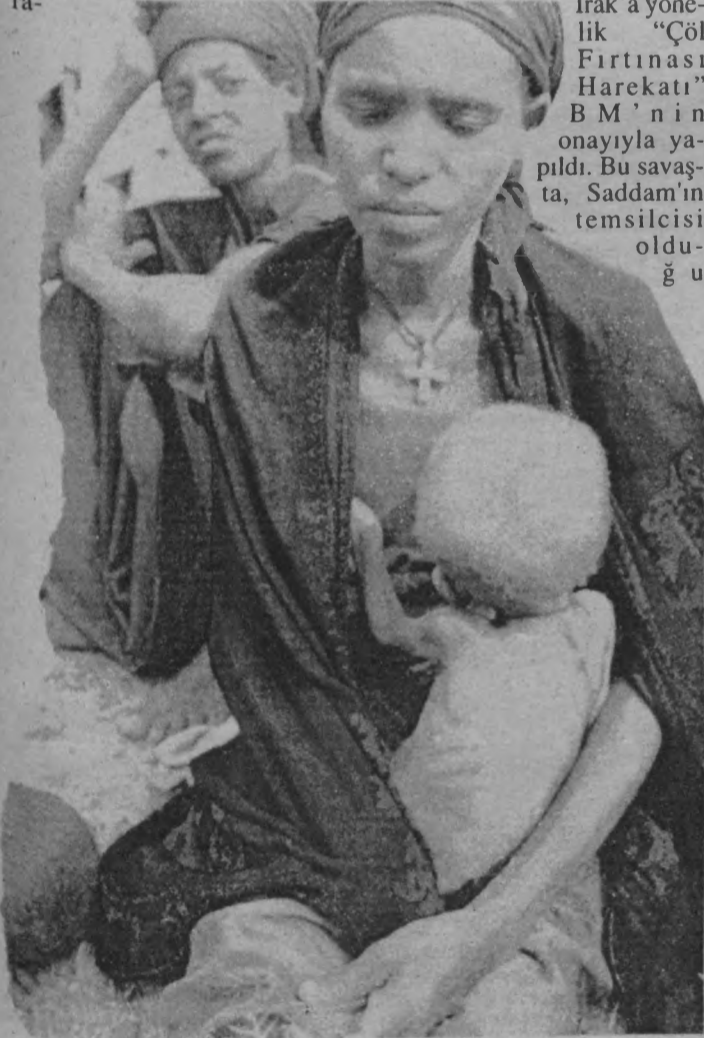
Fransa Murroa'da 5 Eylülde 20 kiloton, 2 ekimde de yaklaşık 100 kilotonluk denemeler gerçekleştirmişti.

Tamiller'den sabotaj

Dış Haberler Servisi- Sri Lanka'nın başkenti Colombo ateşler içinde. Tamil Eelam Kurtuluş Kaplanları, başkentteki üç büyük yakıt deposunu havaya uçurdular. Saldırı sonucu 10 hava kuvvetleri personeli, 8 asker ve 2 özel tim öldü, 25 asker yaralandı. Büyük çaplı yangınlar günlerce söndürülemezken, ülke ekonomisi sarsıldı. Sabotaj üzerine Sri Lanka hükümeti petrol ürünleri satışlarına kısıtlama getirmek zorunda kaldıklarını resmen açıkladı. Bilindiği gibi, geçtiğimiz aylarda Sri Lanka ordusu, Tamil gerillalarının üssü durumunda olan Jaffna'ya büyük bir operasyona girişmişti. Bu operasyon hala devam ederken, gerillanın böylesi darbeler indirmesi orduyu oldukça güç duruma soktu. Patlamadan sonra başkentte sokağa çıkma yasağı ilan edildi.

Meksika'da seçim fiyaskosu

Dış Haberler Servisi- Ekim ayının ortalarında Meksika'da yapılan seçimler tam bir fiyaskoyla sonuçlandı. Seçimlerde seçmenlerin yarısı oy kullanmaya gitmezken, Zapatistaların lideri Kumandan Marcos "Chiapas'ta oy verme oranı çok düşüktür. Bunun anlamı da, buradaki tek politik gücün EZLN olduğudur" değerlendirmesini yaptı. Marcos, hükümetin gerçek bir çözümünden yana olmadığını çok iyi bildiklerini ve barış için umutlu olmadıklarını da ifade etti.

Geçtiğimiz haftalarda, BM bünyesinde çalışan "Dünya Ekmek Enstitüsü", dünyada 800 milyon insanın aç olduğunu açıkladı. Dünyadaki tüm yoksulların çalınan ekmeklerinde BM'nin eli olduğu ise ısrarla gizleniyor.

ÖĞRENCİLER YÜRÜDÜ, FAŞİST POLİS SALDIRDI

Ders sıralarından, kavganın ön saflarına!

Valiye yanıt:
"Kaz değiliz!"

İstanbul/ Özgür Gelecek- İstanbul'da, lise ve üniversite öğrencilerinden oluşan yaklaşık 200 kişilik bir grup, ilkökul, ortaokul, lise ve üniversite harçlarına yapılan zammı protesto gösterisi yaparak kınadılar. Öğrencilerin eylemine polis saldırdı.

19 ekim Perşembe günü saat 13:00 sıralarında **Cağaloğlu**'nda bulunan **Halk Eğitim Merkezi** önünde toplanan öğrencilerin yanına gelen polisler dağılmalarını söyledi. Öğrencilerin bunu reddetmesi üzerine Valiliğin önünü polis yığınağı haline getiren faşizmin kolluk kuvvetleri, öğrencilerden birisini taktaklayarak gözaltına aldı.

Bu arada arkadaşlarının gözaltına alınması üzerine tekrar toparlanan kitle, önce alkışlarla daha sonra da sloganlarla polislin tavrını kınadı. "Paralı Eğitime Son!", "Yolunacak Kaz Değiliz!" şeklinde slogan atan öğrenciler pankart açarak Sultanahmet yönüne doğru yürüyüşe geçtiler. "İşçi Sınıfıyla Dayanışmayı Yükselt" yazılı ve Demokratik Üniversite Platformu, Özgür Gençlik, Kaldıraç, İYÖDER, İstanbul Demokratik Lise Birliği, Öğrenci Birliği, Özgür Lise, Demokratik Lise için mücadele komiteleri imzalı pankartla yaklaşık 100 metre yüründü. Bu arada öğrencileri arkadan izleyen düzenin koruyucusu faşist polis, kitleye doğru koşarak saldırmaya başladı. Bu kovalamaca ve saldırıda yaklaşık 15 öğrenci gözaltına alındı. Terörle Mücadele Şubesi'ne götürülen öğrenciler iki gün sonra serbest bırakıldı.

İşçiler ve memurlardan sonra, öğrenciler de Kızılay Meydanı'nı doldurdular. Gençler, "Ferman Devletinse, Üniversiteler Bizimdir!" sloganını attı.

Öğrenci Kızılay Meydanı'ndaydı

Ankara/ Özgür Gelecek- İşçi ve kamu emekçilerinin eylemlerinden sonra öğrencilerin paralı eğitim protestosuna tanık oldu Ankara. 20 ekim günü saat 12.30'da Kızılay Meydanı'na gelmeye başlayan öğrenciler, katil sürülerinin üst aramasından sonra alana alındı. Ülke çapında Ankara'da yapılacak eylem için yola çıkan öğrencilerin gözaltına alınarak engellenmesi ve Hacettepe, Bilkent, ODTÜ öğrencilerinin bulunduğu servis araçlarının Sıhhiye'de bekletilerek Kızılay Meydanı'na alınmaması yüzünden eyleme katılım oldukça düşüktü.

Kızılay Meydanı'ndaki gösteri öğrencilerin yaptığı basın açıklamasıyla başladı. Açıklamada, emekçi çocuklarının yü-

züne üniversite kapılarının kapatıldığı, bunun sebebinin ise, eğitimin paralı hale getirilerek özelleştirilmesi olduğu olgusu vurgulandı. Öğrenciler taleplerini kısaca şöyle sıraladılar.

- 1- Üniversitelerdeki özelleştirme girişimlerinin son bulması,
 - 2- Harçların kaldırılması,
 - 3- Bilimsel- demokratik katılımcı eğitim,
 - 4- "Özel Güvenlik Birimleri"nin kaldırılması,
 - 5- Öğrencilerin hakkında açılan soruşturmaların, gözaltına alınmaların son bulması.
- "Paralı Eğitime Hayır", "Yaşasın Demokratik Halk Üniversiteleri Mücadelemiz" pankartlarını taşıyan kitle, "Ferman Pa-dışahınsa, Üniversiteler Bizimdir!", "Savaşa Değil, Eğitime Bütçe!" sloganlarını atarak yürüdüler.

Ağustos ayından itibaren harçların kaldırılması için ev ev dolaşarak elde edilen 250 bin imzayı TBMM'ne götürmek isteyen öğrenciler, polislin engellemesiyle karşılaştılar. Bunun üzerine bir heyet oluşturan öğrenciler arkadaşlarını görüşmek üzere meclise gönderdikten sonra halaylar çekerek, türküler- marşlar okudular. Meclise giden öğrenci heyeti burada imzaları TBMM Başkan Vekili Kamer Genç'e vererek gözaltına alınan arkadaşlarının serbest bırakılacağı yönünde "söz" aldılar. Heyetin geri dönmesiyle birlikte eylemlerine son veren öğrenciler, bir gerçeği gözardı ediyorlardı. Faşizmin ne verdiği sözler, ne de güvenceleri samimi değildir. İşte kitlenin dağılması aşamasında öğrencilere acımasızca saldıran faşist polisler, yaklaşık 150 öğrenciyi gözaltına aldı. Evet öğrenciler mecliste gözaltına ali-

nan arkadaşlarının serbest bırakılacağı yönünde "söz" aldıktan sonra, dönüşte polislin vahşice saldırısına uğrayarak gözaltına alınıyordu. Öğrenciler bir gün sonra bırakıldılar.

Hak gasplarına karşı tek yumruk

Egemen sınıflar eğitimin paralı hale getirilmesi emellerini 70'li dönemlerde yasalarda yapılan değişikliklerle atmış, 80 sonrası ise uygulamaya sokmaya çalışmışlardır. 89-90 "eğitim- öğretim" yılında eğitimin paralı olacağı açıklanmış, ve o dönem gelen tepkilerden dolayı bu karar geri çekilmiştir. Evet, alınan bu karar tamamen kaldırılmamış, sadece ertelenmişti. O dönemin sözde milletvekilleri ise gazetelere demeç vererek "bu işi alıştırma, alıştırma yapın" diyordu. Ve öyle de oldu. Harçlara yapılan zamların oranları ve eğitime katkı payı, paralı eğitim modelinin aşama aşama uygulanmasıdır. Bugün ise sözde halkın güvenliğini (siz bunu halkı terör estirerek, etkisiz hale getirmeye çalışanlar anlayın) sağlayan halk düşmanları (H. Kozakçıoğlu gibi) aynı mantıkla akıl hocalığı yaparak "kazları bağırıtmadan yolun" diyor.

Biz ezilen ve sömürülenler olarak birlik ve bütünlük içerisinde kendi haklarımıza sahip çıkmadığımız ve hak gasplarına karşı tek yumruk olarak cevap vermediğimiz sürece, ezilmeye devam edeceğiz. Unutmayalım ki, mücadele edilerek alınmamış olan ya da başkaları tarafından lütf görülerek verilmiş hakların kalıcılığı yoktur ve kolay kaybolur. Kendi haklarımızı

kendimiz alalım ve sahip çıkalım. Ve bilelim ki, gerçek anlamda sağlıklı, yaşam ile bilimin birleştiği bilimsel tarzda eğitim yapan, üretimden kopuk olmayan-üretken, proletaryanın ideolojisiyle donanmış kurumları yaratmak, vereceğimiz devrim mücadelesi ile olacaktır. Hatalarımızdan çıkardığımız derslerle Demokratik Halk Üniversiteleri mücadelesinde hayatımızın her alanında yılmadan usanmadan ilerleyelim. Kavgamız zaferimiz olacaktır.

**Devletin
özelleştirme ve
halkı daha
fazla soyarak
yoksullaştırma
politikasının bir
parçası olarak
eğitim de
adım adım
paralı hale
getirildi.
Egemenlerin bu
politikaları ise
yurdun birçok
yerinde protesto
gösterileriyle
kınandı.**

Cağaloğlu'nda Halk Eğitim Merkezi önünde toplanan yaklaşık 200 öğrenci, valiye "Yolunacak Kaz Değiliz" sloganıyla yanıt verdiler. Öğrencilerin işçi sınıfıyla dayanışma pankartı oldukça anlamlıydı.

Öğrenci gençlik, 12 Eylül'den sonra ilk kez 1988-1989 yılları arasında mücadele ivmesini yükseltmişti. Sonradan düşen bu ivmenin tekrar yükselmesi, gençlik arasında moral yarattı.